ἔτος 1. ἀριθ. 1.

Η ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΜΥΡΝΗ τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1850.

Ἐκδίδοντες σήμερον τὸ ἀ. φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ μας τούτου λαμβάνομεν μετ' ἀγαθῆς ἐλπίδος τὴν τιμὴν νὰ πέμψωμεν αὐτὸ καὶ πρὸς τοὺς μὴ καταγραφέντας συνδρομητάς, τῶν ὑποίων γνωρίζοντες τά τε φιλόμουσα καὶ φιλοκαλα αἰσθήματα, καὶ τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα μάλιστα ἐλευθέριον χαρακτῆρα, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει τύχει (παρ' αὐτῶν) εὐμενοῦς ὑποδοχῆς καὶ τὸ θ'. πρὸς καταταξιν τῶν ἐντίμων ὀνομάτων αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μας. Ἐὰν δ' ἀποτύχωμεν τῶν προσδοκιῶν μας, παρακαλοῦμεν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ζημίας νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν διανομέα καὶ τὸ πρῶτον φυλλάδιον.

ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ.

Σμύρναν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ φυτόν τι ἀρωματικόν, ἐξ οὗ κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πόλις. Ἀλλ' οἱ πολλοὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων, ὅσοι ἀνέφερον περὶ τῆς πόλεως ταύτης, ἀποδίδουσι τὄνομα τοῦτο εἰς μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ἐξ ἧς ὠνομάσθη Σμύρνα συνοικία τις ἐν Ἐφέσῳ, ὅθεν οἱ κάτοικοι, Ἴωνες ὄντες, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἐφέσιοι, μετωκίσθησαν εἰς τὴν νῦν οὕτω λεγομένην παλαιὰν πόλιν τῆς Ἰωνίας ἐν ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ καὶ δι ἄγνωστον αἰτίαν.

Ἡ πρώτη θέσις τῆς Σμύρνης, καθ' ὅσον συμπεραίνομεν ἔκ τε τῶν παλαιῶν συγγραφῶν καὶ ἐκ τῆς αὐτοψίας τῶν τόπων, ἦτον ἀναμφιβόλως πέραν τοῦ Μέλητος ποταμοῦ πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὸ κολπωδέστερον καὶ ἀσφαλέστερον νεώριον τοῦ Μελητίου κόλπου, τουτέστι τὸ μεταξὺ Ναυλόχου (Δαραγαστίου) καὶ Χησίου, [ἄκρας παραλίας τοῦ Ἀρτεμισίου, τοῦ κοινότερον λεγομένου Χαλκαδονναρίου], τὸ ὁποῖον ἴσως τότε ἦτον ἐνδότερον, δηλονότι πλησιαίστερον πρὸς τοὺς μεσημβρινοὺς λόφους τῆς περιφερείας ταύτης, πρὶν γεμισθῇ κατ' ὀλίγον ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴν καταφερομένην ἐκ τῆς γῆς ὕλην, ὡς συνέβη πολλαχοῦ. Αὐτοῦ, μεταξὺ θαλάσσης καὶ τῶν εἰρημένων λόφων, ὑπάρχει λοφίσκος γαιώδης, σώζων ἐν βάθει ὕλην ἀρχαιοτάτης οἰκήσεως, λεγόμενος ὀθωμανιστὶ Τεπεζίκι, μὴ ἀπέχων πολὺ ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ Μελητίου κόλπου, καὶ ἴσως τὸ παλαι πλησιαίστερος εἰς αὐτὴν, ὡς προείπομεν. Τὴν θέσιν ταύτην λοιπὸν κατεῖχε πιθανῶς ἡ παλαιὰ Σμύρνη, ἐκλεχθεῖσαν βέβαια ὑπὸ τῶν πρώτων τοῦ τόπου οἰκητόρων, ὄχι ὡς ὀχυρὸν, ὅσον ὡς πρόσφορον εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν γεωπονίαν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ γείτονες Αἰολεῖς ἀντεποιοῦντο τῆς πόλεως ταύτης, πρὶν οἱ Ἴωνες ἐπικρατήσωσι μέχρι τοῦ Ἕρμου καὶ τῆς Φωκαίας, διὰ τοῦτο, [δηλονότι ὡς μὴ φύσει οὖσαν ὀχυράν], προσέβαλον τὴν πόλιν ταύτην πολλάκις καὶ ἄλλοι γείτονες ἐκ Σάρδεων, οἱ Λυδοὶ, μέχρις οὗ κατέστρεψαν αὐτήν.

Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ὡς διηγεῖται ὁ Παυσανίας, οἱ Λυδοὶ ποτὲ προσβαλόντες τὴν Σμύρνην, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ τείχους, οἱ δὲ Σμυρναῖοι ἀντιμαχόμενοι προθύμως καὶ καρτερῶς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κατόρθωσαν ν' ἀποδιώξωσι τοὺς Λυδοὺς, σώσαντες οὕτω θαυμασίως τὴν πατρίδα των. Τὸ δὲ σπάνιον τοῦτο παράδειγμα μετὰ καιρὸν ἀνέφερον καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀριστομένην ἐνθαρρύνοντες τοὺς Μεσσηνίους κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅταν οὗτοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν Εἶραν διὰ νυκτός. Εἶναι λοιπὸν οἱ παλαιοὶ Σμυρναῖοι, καίτοι νικηθέντες ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Λυδῶν, ἄξιοι μεγάλης τιμῆς ὅτι ἔδωσαν, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀνθιστάμενοι, ἀνδρείας, καὶ καρτεροψυχίας μέγιστον παράδειγμα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀλκιμωτάτους Μεσσηνίους, τοὺς ὁποίους ἐφοβήθησαν πολλάκις οἱ Σπαρτιάται, οἱ πρῶτοι τῆς τότε Ἑλλάδος μαχηταί.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των οἱ ἐπιζήσαντες Σμυρναῖοι διεσκορπίσθησαν καὶ κατώκησαν τὴν χώραν κωμηδὸν τετρακόσια ἔτη, ὡς λέγει ὁ Στράβων, μέχρις οὗ συνωκίσθησαν αὖθις ὑπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ Λυσιμάχου πέραν τοῦ Μέλητος πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τοῦ λόφου ἡ βουνοῦ Πάγου κατά τινα χρησμόν.

Τρισμάκαρες κεῖνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται
Οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

Τὴν δευτέραν λοιπὸν ταύτην θέσιν, τὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐκλεχθεῖσαν, ἀπέχουσαν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον 20 σταδίους ἀπὸ τῆς πρώτης [ἐννοουμένου ἴσως τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς ὀχυρωμένης ἄκρας τοῦ Πάγου μέχρι τῆς παν-

ρελία: τοῦ Ναυλόχου καὶ Ἀρτεμισίου, ὅπου καθ' ἡμᾶς ἔκειτο ἡ παλαιὰ Σμύρνη], σώζει μέχρι τοῦ νῦν ἡ πόλις αὕτη μετά τινων παραλλαγῶν τοῦ οἰκισμοῦ καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἀκμάζουσα ἔκτοτε μᾶλλον ἢ ἧττον ὡς πόλις ἐμπορικὴ, φιλόκαλος καὶ φιλάνθρωπος, καί τοι παθοῦσα πολλὰ καὶ μεγάλα δεινὰ κατὰ καιροὺς ἐκ σεισμῶν, πολέμων καὶ ἄλλων περιστάσεων.

Ἡ Σμύρνη ἔχει τὴν τιμὴν, ὅτι ἐγέννησε τὸ πάλαι τὸν θεῖον Ὅμηρον, τὸν βασιλέα τῶν ποιητῶν, παλαιῶν καὶ νεωτέρων, τὸν πατέρα τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας καὶ εὐφραδείας, τὸν ὁποῖον καὶ ὑπερετίμησε διὰ ναῶν καὶ νομισμάτων· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους τὸν μέγαν φιλόλογον Κοραῆν, ὥστε διὰ μόνους τοὺς δύω τούτους ἄνδρας ἡ Σμύρνη δύναται νὰ θεωρῆται, καθὼς συμφέρει καὶ νὰ ὑπάρχῃ διὰ παντὸς, φιλολογικὴ καὶ συγγραφικὴ πόλις, ὄχι μόνον ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανική. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συνεστήθη κατὰ πρῶτον Ἰατρικὴ Σχολὴ ἡ τῶν Ἐρασιστρατείων ὑπὸ Ἰκεσίου, μεγάλου ἰατροφιλοσόφου κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους. Σμυρναῖοι ἦσαν ὁ Βουκολικὸς ποιητὴς Βίων, ὁ φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Θέων, οἱ φιλολόγοι Ἑρμιππος καὶ Νικήτας, καὶ ἄλλοι ἔνδοξοι συγγραφεῖς. Ἐνταῦθα ἐμαθήτευσεν ὁ μεθ' Ἱπποκράτην περίδοξος ἰατρὸς Γαληνὸς ὁ Περγαμηνὸς παρὰ τῷ ἰατρῷ Πέλοπι, καὶ ὁ Εἰρηναῖος παρὰ τῷ ἁγίῳ Σμύρνης ἐπισκόπῳ Πολυκάρπῳ, ὁ κατά τινας καὶ Σμυρναῖος, μεταβὰς ἔπειτα καὶ διδάξας τοὺς Ἑσπερίους Γαλάτας. Ἐνταῦθα ἱερεύων ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ναῷ ἐδίδασκεν ἅμα ὁ ἐκ Μυσίας Αἴλιος Ἀριστείδης, ὁ κατὰ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα φημιζόμενος διὰ τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ὡς ἄλλος Δημοσθένης καὶ ἀνώτερος τοῦ Δημοσθένους, ὁ λέγων ὅτι *οὐκ ἦν ἐκ τῶν ἐμούντων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀκριβούντων*, ἐπειδὴ ἐφιλοτέχνει πολὺ τὸν λόγον. Πιθανῶς ἀκμαζούσης τότε τῆς Σμύρνης κατὰ συφίαν, πλοῦτον καὶ εὐανδρίαν ἐλέγετο ἡ παροιμία, *Σμυρναίων ἤθη*, δι' ἧς ἐννόουν οἱ παλαιοὶ χαρακτῆρας τρυφηλοὺς ἅμα καὶ ἀνδρείους, καὶ τῷ ὄντι μέχρι νῦν τοιοῦτοι κρίνονται οἱ Σμυρναῖοι, ἤγουν τρυφηλοί μὲν καὶ φιλήδονοι ὁπωσοῦν, ἀλλὰ καὶ φιλότιμοι καὶ ἄλκιμοι ἐν τῷ μάχεσθαι.

Ἡ Σμύρνη κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν λεγομένων Σελγιουκίδων Τούρκων, [οἵτινες πρὸ τῶν Σταυροφορικῶν ἔτι πολέμων, ἐπιδραμόντες πολλάκις τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὡς νομάδες λῃστεύοντες μετὰ τοὺς Σαρακηνοὺς, συνέστησαν διαφόρους ἡγεμονίας, οἷον τὰς ἐν Κιλικίᾳ καὶ Λυκαονίᾳ καὶ Ἰωνίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, ὑπαρχούσας πρὸ τῆς συστάσεως τῆς Ὀθωμανικῆς μοναρχίας καὶ τῆς πτώσεως αὐτῆς τοῦ Βυζαντίου], ἦτον αὖθις ἀξιόλογον ἐμπορεῖον καὶ καθέδρα τοῦ δυνάστου τῆς Ἰωνίας. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀνακτηθεῖσα ἡ Σμύρνη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων, καθεδρευόντων ἐν Νικαίᾳ μετὰ τὴν ὑπὸ Φράγκων ἅλωσιν τοῦ Βυζαντίου, ἐβελτιοῦτο καὶ ἤκμαζεν αὖθις κατὰ πάντα, ὅτε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Βατάκης ἐπεσκεύασε τὸ ἠρειπωμένον τεῖχος τῆς Ἄκρας, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς χαραχθείσης ἐπὶ τῆς μεγάλης τοῦ τείχους τούτου πύλης (1). Ὁ ἀξιόλογος οὗτος αὐτοκράτωρ, πάσχων, ἐπισκέφθη τὴν Σμύρνην, ἵνα προσκυνήσῃ εὐλαβῶς τὸν αὐτόθι θαυματουργὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, [τὸ νῦν μουσουλμανικὸν τέμενος τοῦ Κασταναγορᾶς, κατά τινας], καὶ ἐκεῖθεν διελθὼν τὰ Περίκλυστα [Βουνάρβασι], ἦλθε καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Νύμφαιον τῆς Ἰωνίας, πολίχνην σώζουσαν τὸ ἀργαῖον ὄνομα, ἀπέχουσαν ὡς 6 ὥρας ἀπὸ Σμύρνης πρὸς ἀνατολὰς, καὶ κατοικουμένην κυρίως ὑπὸ τῶν χριστιανῶν. Τὸ δὲ σῶμα τοῦ αὐτοκράτορος τούτου μετακομισθὲν ἐνταφιάσθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιπύλου ἐν τῇ μονῇ τῆς Σωσάνδρας, τιμώμενον ὡς ἅγιον ὑπὸ τῶν περιοίκων δι' ἐτησίας πανηγύρεως.

Μετὰ ταῦτα ἡ Σμύρνη ἔπεσε πάλιν εἰς χεῖρας ἐκείνων τῶν Τούρκων, τοὺς ὁποίους ἐκβαλλόντες κατεσχον αὐτὴν ἐπί τινα χρόνον οἱ ἐκ Ῥόδου Σταυροφόροι καὶ ἄλλοι ἑσπέριοι δυνάσται, ἐκβληθέντες μετ' ὀλίγον καὶ οὗτοι ὑπὸ Τιμούρου τοῦ χωλοῦ ἢ Τιμουρλέγκου [τοῦ κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου], ἀρχηγοῦ τῶν Τατάρων τῆς Σογδιανῆς, ὅστις μιμούμενος τὸν ἀμίμητον Ἀλέξανδρον, κατέστρεψε τὰ πλεῖστα τῆς Μεγάλης Ἀσίας, καὶ ὑποκινούμενος ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἦλθε καὶ ἐζώγρησε κατὰ τὴν περὶ Ἄγκυραν μεγάλην μάχην τὸν Σουλτάνον τῶν Ὀθωμανῶν Βαγιαζίτην, τὸν ἐπιλεγόμενον Κεραυνόν, καθεδρεύοντα ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐπαπειλοῦντα συνεχῶς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Σμύρνη τότε μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰωνίας ἀπεδόθη πάλιν εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν πρώην αὐτῆς Σελγιουκίδων ἡγεμόνων, ἐξ ὧν ὁ γνωριμώτερος ὑπῆρξε Κινέας τις [Τσίνες], συγγενεύσας μετὰ τῶν χριστιανῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὄντως ἡ Ἰωνία δύναται, δοθείσης περιστάσεως, νὰ σχηματίζῃ καλῶς χωριστὴν περιφέρειαν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ διοικητικὴν, καθὼ ἔχουσα τὰ φυσικὰ ταῦτα καὶ διακριτικὰ ὅρια, τὸν μὲν Ἕρμον ποταμὸν προσαρκτίως, τὸν δὲ Μαίανδρον πρὸς νότον καὶ τὸν Τμῶλον τὸ ὄρος πρὸς ἀνατολάς. Αὕτη τοῦ Τμώλου ἡ ταινία [ζυγὸς], διήκουσα κατ' αὐθείαν σχεδὸν γραμμὴν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ὁρίζει ἀποχρώντως τοὺς περὶ Σμύρνην καὶ Ἔφεσον καὶ Μίλητον τόπους ἀτὸ τῆς Λυδίας καὶ τῆς Καρίας. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κινέου, ἡγεμόνος τῆς Ἰωνίας, ἡ χήρα γυνὴ αὐτοῦ πολιορκηθεῖσα ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἀντέστη κατ' ἀρχὰς χρόνον τινὰ, μὴ ἔχουσα δὲ τέλος δύναμιν ἀξιόμαχον, παρέδωσε τὴν πόλιν διὰ συνθήκης, καὶ αὐτὴ μετέβη ἀλλοῦ.

Ἐκτοτε ἡ Σμύρνη διοικουμένη ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἀνέλαβε κατ' ὀλίγον τὴν παλαιὰν αὐτῆς ἀκμὴν κατὰ πληθυσμὸν, ἐμπορίαν, πλοῦτον καὶ μάθησιν, ἂν ὄχι κατὰ τὴν ἄλλην καλλονήν. Καί τοι πάσχουσα κατὰ καιροὺς πολλὰ δεινὰ ἐκ σεισμῶν, ἐμπρησμῶν καὶ ἄλλων περιστάσεων, ὡς προείπομεν, ἡ μεγαλόπολις αὕτη θεωρεῖται καὶ σήμερον ὡς δευτερεύουσα τοῦ τοσοῦτον ἐκτεταμένου Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἀποδίδουσα πολλὴν ὠφέλειαν εἰς αὐτὸ ὡς ἐκ τῶν δημοσίων προσόδων καὶ διὰ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς σχέσεων μετὰ τῆς οἰκουμένης. Διὰ ταῦτα ἡ Σμύρνη δικαίως τρέφει πάντοτε χρηστὰς ἐλπίδας περὶ βελτιώσεως, προόδου μεγαλητέρας καὶ προνομίων τινῶν παρὰ τῆς ἔμφρονος καὶ σοφῆς Κυβερνήσεως τοῦ φιλολάου Σουλτάνου. Τοιαῦτα προνόμια καλῶς ποιοῦσα ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε ἢ παρεχώρησεν εἰς πολλὰς κοινότητας διὰ τὸ εὖ ἔχειν αὐτῶν ἀναγκαιότατα καὶ διὰ τὴν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν τοῦ κράτους ὠφέλειαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης κατὰ τὰς πιθανωτέρας πληροφορίας καὶ εἰκασίας λογίζεται τῶν μὲν Γραικῶν ὑπὲρ τὰς 60,000, τῶν Ὀθωμανῶν περὶ τὰς 40,00, τῶν Ἑβραίων περὶ τὰς 15,000, τῶν Ἀρμενίων περὶ τὰς 10,000, τῶν Λατίνων περὶ τὰς 7,000, τῶν Διαμαρτυρομένων ὑπὲρ τὰς 2,000 καὶ ὀλίγοι τινες ἐξ ἄλλων διαφόρων θρησκευμάτων, ὥστε τὸ ὅλον μέλος 140,000 ψυχῶν. Οὕτως οἱ Γραικοὶ ἀποτελοῦσι σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς Σμύρνης, ἐὰν συμπεριλάβωσι καὶ τὸν πληθυσμὸν τῶν περιχώρων Κορυφασίου [Κουκλουτζᾶ], Γωνίας [Βουζᾶ], Ἰμερίου [Σεδδικίου], Περικλύστων [Βουναρβασίου], Οἰνούδων Χαζηλαρίου], Ἀκροπεδίου [Βουρνόβα], καὶ Περαίας, τῶν πάντων κατοικουμένων κυρίως ὑπ' αὐτῶν.

Οὐδαμοῦ τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας ὑπάρχει συγκεντρωμένος τόσος ὁμογενὴς ἡρῶν λαὸς, οὐδὲ τοσοῦτον πολιτισμένος, κοινωνικὸς, φιλομαθὴς καὶ φιλογενής. Ὁ τόπος οὗτος καθὼς καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι πραγματικῶς ἡ κυριωτέρα τῶν Γραικῶν ἀγορὰ καὶ τροφός. Συμφέρει ἄρα πολλαχῶς εἰς τὸ ἔθνος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἡ ἀνάπτυξις καὶ πᾶσα βελτίωσις τῆς ἀξιολόγου τῶν ἐν Σμύρνῃ Γραικῶν κοινότητος. Αὕτη χρειάζεται πρῶτον περισσοτέραν σύμπηξιν καὶ σύμπνοιαν, καὶ ἐνίσχυσιν τινα τῆς Δημογεροντείας, καὶ διάταξιν τελειοτέραν τοῦ γραφείου αὐτῆς. Ἔπειτα χρειάζεται ἀκόμη δύω μικρὰς ἐκκλησίας, μίαν τὴν τοῦ ἁγίου Βουκόλου καὶ ἄλλην τὴν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, δύω συνοικιῶν σχηματιζομένων τώρα κατ' ὀλίγον καὶ ἀπεχουσῶν οὐκ ὀλίγον ἀπὸ τὰ, ἄλλας τὰς νῦν ὑπαρχούσας μεγαλητέρας ἐκκλησίας. Ἔτι χρειάζεται μίαν πλουσίαν βιβλιοθήκην ὡς βάθημα ἀναγκαιότατον συγγραφέων, διδασκάλων καὶ μαθητῶν. Ἐκτὸς δὲ τῶν ὑπαρχόντων ἀλληλοδιδακτικῶν, ἡ κοινότης αὕτη χρειάζεται δύω ἔτι σχολεῖα κορασιων, τὸ ἓν περὶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τοῦ Ἀλιπέδου (Πούντας), τὸ δὲ ἄλλο περὶ τὸν Ἅγιον Δημήτριον. Παρὰ ταῦτα φαίνεται ἀναγκαῖον ἐν ἔτι σχολεῖον ἀρρένων κατὰ τὸν Φασουλᾶ. Πτωχοδοχεῖον ἔχει καὶ ἡ κοινότης τῶν Γραικῶν εὐρύχωρον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μέλητος, ἀλλὰ τοῦτο τ'ἀναγκαῖον κατάστημα χρειάζεται τελειοποίησίν τινα, προσθετομένου ἐν αὐτῷ ἢ παρ' αὐτῷ καὶ Ὀρφανοτροφείου, καταστήματος τοσοῦτον ἐπιτηδείου εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ ἠθοποίησιν καὶ χρηστὴν ἀποκατάστασιν τῶν ὀρφανῶν ἀπόρων παίδων, περὶ ὧν, πολυαρίθμων ὄντων, δὲν ἔγινεν ἄχρι νῦν ἡ δέουσα πρόνοια. Ἀλλὰ διὰ νὰ συνιστῶνται καὶ συντηρῶνται ἐπωσοῦν τὰ τοιαῦτα καταστήματα, εἶναι χρεία νὰ βοηθῇ αὐτὰ δια συχνῶν καὶ ἀδρῶν προσφορῶν καὶ ἀφιερωμάτων ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόμουσος καὶ φιλόπτωχος ζῆλος τῶν εὐκαταστάτων Σμυρναίων καὶ φιλοσμυναίων ὁμογενῶν.

Πρὶν δόσωμεν τέλος εἰς τὴν παροῦσαν περὶ Σμύρνης σύντομον διατριβήν μας, ἁρμόζει νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα καὶ περὶ τῶν παλαιῶν αὐτῆς κυρίων καὶ τοπικῶν ὀνομάτων πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ χρῆσιν τῶν φιλαργαίων καὶ λογιωτέρων πολιτῶν. Καὶ τὰ μὲν ἀναφερόμενα ἐν τοῖς σωζομένοις συγγραφεῦσι τοπικὰ ὀνόματα εἰσὶ κατὰ σειρὰν ταῦτα

Ἀλίπεδον, τὸ Ἄκρα καὶ περιφέρεια, λεγομένη κοινῶς Πούντα, χρησιμεύουσα εἰς περίπατον καὶ συνοικιζομένη τώρα κατὰ πρῶτον.

Ναύλοχον, τό. Ὅρμος, ὅπου νῦν ἐπισκευάζονται τὰ πλοῖα, τὸ κοινῶς λεγόμενον Δαραγάτσιον, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μέλητος.

Χήσιον, τό. Ἄλλη ἄκρα ἡ γλῶσσα τῆς γῆς παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀρτεμισίου ἢ τῆς Χησι ἄδος λιμνης.

Μέλης, ὁ. Ὁ ποταμὸς τοῦ Γεφυρίου πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως, κατερχόμενος ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Παγου πλευρὰ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντα Μελήτιον κόλπον.

Ὁμηρεῖον, τό. Στοὰ τὸ πάλαι καὶ θέσις, πιθανῶς παρὰ τὸν Μέλητα ποταμὸν, οὗ μακρὰν τῆς γεφύρας πρὸς δυσμὰς πρὸ τῶν βυρσοδεψείων.

Γυμνάσιον, τό. Κτίριον καὶ θέσις πρὸς τὸ νῦν λεγόμενον Τρίστρατον κατά τινας.

Γεραιεῖον, τό. θέσις τις, σώζουσα πιθανῶς τὸ παλαιὸν ὄνομα, παρὰ τὸ τρίστρατον. Ὅμοια τοιαῦσα τοπικὰ ὀνόματα ὑπῆρχον καὶ ἄλλα τὸ πάλαι.

Ὠδεῖον, τό. Κτίριον καὶ θέσις, πιθανῶς μεταξὺ Ὁμηρείου καὶ Γυμνασίου, παρὰ τὴν νῦν ἐκκλησίαν τῶν Ἀρμενίων.

Θέατρον, τό. Κτίριον καὶ θέσις κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς συνοικίας τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἀσκληπιεῖον, τό. Ναὸς καὶ θέσις, πιθανῶς μεταχηματισθεὶς εἰς ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κατὰ τὸ νῦν λεγόμενον Ναμάζγκαχι ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ὅπου σώζονται στῆλαι τινὲς ποικίλης λίθου.

Λιμὴν, ὁ. Ὁ πρώην μὲν κλειστὸς λιμὴν, καὶ ἔπειτα χωσθεὶς ὑπὸ τῶν Τατάρων κατὰ τό νῦν λεγόμενον ὀθωμανιστὶ Ἀλῆ πασᾶ μεϊδάνι.

Μητρῷον, τό. Κτίριον καὶ θέσις, ὅπου ἦτο πρώην ἡ Ἁγία Παρασκευὴ, νῦν δὲ ὁ μεγάλος στρατών.

Στάδιον, τό. Κτίριον καὶ θέσις ἄνωθεν τῶν Ἑβραϊκῶν μνημάτων, πρὸς ἀνατολάς.

Τύχαιον, τό· Ναὸς Τύχης καὶ θέσις τις ἄγνωστος

Νεμέσιον, τό. Ναὸς καὶ θέσις, πιθανῶς ὅπου νῦν ἡ Κρυφὴ Παναγία.

Ἡράκλειον, τό. Ναὸς καὶ θέσις ἐν ἀγνώστῳ τόπῳ.

Πάγος, τό. Βουνὸν ἢ λόφος, ἐφ' οὗ κεῖται ἡ Σμύρνη.

Ἄκρα, ἡ. Ἡ τειχισμένη τοῦ Πάγου κορυφὴ, ἐν ᾗ ὑπῆρχε ναὸς Ἀκραίου Διὸς, κείμενος πιθανῶς κατὰ τὸ ὑψηλότατον αὐτῆς, ὅπου νῦν ὀθωμανικὸν τέμενος.

Μελαντία, ἡ. Οὕτω δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν μεταφράζοντες κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως τὸ Καρατάσι, ὄνομα καὶ τοῦτο ἐνδεχομένως μεταφρασμένον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπῆρχον καὶ ἄλλοῦ Μελάντιοι σκόπελοι, καὶ Μελανίαι, πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῆς γῆς καὶ τῶν πετρῶν τοῦ τόπου.

Πολυκάρπιον, τό. ὀνομαστέα ἡ θέσις, ὅπου οἱ εὐσεβεῖς Σμυρναῖοι ὀφείλουσι ποτὲ ν' ἀνεγείρωσι ναόν τινα πανηγυριζόμενον κατ' ἔτος εἰς τιμὴν τοῦ πολιούχου ἁγίου Πολυκάρπου, ἐπισκόπου Σμύρνης καὶ μαθητοῦ τῶν Ἀποστόλων. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ θέσις τοῦ ναοῦ δὲν πρέπει ν' ἀπέχῃ πολὺ ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος.

Μελητία, ἡ. Ὀνομαστέα ἡ κοιλὰς τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, ὅπου νῦν ὁ ναὸς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.

Χησιὰς, ἡ. Οὕτως ὀνομαστέα ἡ πηγὴ καὶ λίμνη τοῦ Ἀρτεμισίου ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτῇ Χησίου ἄκρου.

Ἀρτεμίσιον, τό. Ναὸς καὶ Λουτρὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Μέλητος, λεγόμενα μὲν τὸ παλοι ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, [τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρεθὲν πρό τινων ἐτῶν ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν], νῦν δὲ Χαλκαμπουνάρι, ὅπερ μεταφραζόμενον σημαίνει Κρικωτὴν πηγήν.

Παλαίσμυρνα, ἡ. Οὕτως ὀνομαστέος ὁ λόφος Τεπεζίκι, ἐφ' οὗ ἔκειτο πιθανώτατα ἡ παλαιὰ Σμύρνη, κατὰ τὸ Παλαίπαφος καὶ Παλαίσολοι καὶ Παλαίσκηψις καὶ ἄλλα τοιαῦτα παλαιὰ τοπικὰ ὀνόματα.

Ἀγάλλειον, τό. Τὸ ἐξώτειχον, τὸ κλεῖον τὸν Σμυρναῖον κόλπον.

Θράντιον, τό· Ὀνομαστέον ἐκ μεταφράσεως τὸ μεταξὺ

(1) Ἡ πύλη αὕτη κατεστράφη, ὡς μὴ ὤφελε., νεωστὶ πρὸ τοῦ ἤδη ἐτῶν, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς παρ' αὐτῇ γνωστῆς προτομῆς τῆς Ἀμαζόνος Σμύρνης, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος κατ' ἄλλους, ὑπὸ τῶν ἐκεῖ πλησίον οἰκοδομούντων Ὀθωμανῶν, ὡς λέγεται.

Μελαντίας καὶ Ἀχιλλείου ἄκρον λεγόμενον ὀθωμανιστὶ Τσακὰλ μπουρνού. Τοιαῦτα τοπικὰ ὀνόματα ὑπῆρχον καὶ ἄλλα τὸ πάλαι, ὥστε ἐνδέχεται καὶ τὸ Ὀθωμανικὸν νὰ ἦναι μετάφρασις τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ἀλκαί, αἱ. Ἀλοπήγια καὶ θέσις, λεγόμενα ὀθωμανιστὶ Τοζλα, πρὸς δυσμὰς τῆς Περαίας.

Περαία, ἡ. Ὀνομαστέα, ἡ κοινότερον Περαμερία καὶ ὀθωμανιστὶ Καρσίακας, τόπος ὡραῖος ἀπέναντι τῆς Σμύρνης ἐν τῷ κόλπῳ, συνοικιζόμενος νεωστὶ ἐκ νησιωτῶν καὶ ἄλλων χριστιανῶν. Αὐτοῦ χρειάζεται καὶ ἐκκλησία καὶ σχολεῖον.

Κορυδάλλιον, ὁ. Οὕτω διορθωτέον τὸν λεγόμενον Κορδαλιό, λόφον καὶ θέσιν τῆς Περαίας, προσάρκτιον αὐτῆς. Κορυδαλὸς βουνὸν ὑπάρχει καὶ ἐν Ἀττικῇ, ὀνομασθεὶς ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ.

Σιλλυὸς, ὁ. Πολίχνη ποτὲ κατὰ τὴν νῦν Σκάλαν Βουρνόβα πιθανῶς, ὅπου ὑπάρχουσι παλαιαὶ οἰκήσεως λείψανα. Ὁ τόπος συνοικιστέος αὖθις μετὰ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος διὰ τὸ εὔφορον τῆς γῆς καὶ τὴν ἀναγκαίαν αὐτόθεν συγκοινωνίαν τῆς Σμύρνης μετὰ τῶν περὶ Σίπυλον οἰκούντων.

Πετρωτά, τά. Οὕτω λέγονται μέχρι νῦν, πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ, οἱ πρὸς βορρᾶν τοῦ Σιλλυοῦ καὶ τοῦ Μελητίου κόλπου πετρώδεις λόφοι, ἐφ' ὧν σώζονται παλαιῶν οἰκήσεων, ὀχυρώσεων καὶ τάφων λείψανα. Αὐτοῦ πιθανῶς ἔκειτο ἡ ὑπὸ Πλινίου ἀναφερομένη Ἀργαία ἢ Ἀργαιόπολις, ἡ αὐτὴ καὶ Ταντάλις κατά τινας, καταπεσοῦσα ἐκ σεισμῶν προφανῶς.

Μελήτιος κόλπος, ὁ. Πρὸς διαστολὴν τοῦ Σμυρναίου κόλπου, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀλιπέδου καὶ τοῦ Κορυδαλίου μέχρι τοῦ Σιλλυοῦ κολπῶδες μέρος τῆς αὐτόθι θαλάσσης, ὅπου ἐκβάλλει ὁ Μέλης.

Κορυφή, ἡ. Βουνὸν ἐφ' οὗ κεῖται τὸ χωρίον Κουκλουζᾶς.

Μαστουσία, ἡ. Ὄρος ὑλῶδες πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σμύρνης καὶ μεσημβρίαν τοῦ Σιπύλου, λεγόμενον ὀθωμανιστὶ Ταχταλί.

Σίπυλον, τό. Ὄρος περίφημον, ἐφ' οὗ τὸ πάλαι ὑπῆρχε ναὸς Κυβέλης, λεγομένης διὰ τοῦτο Σιπυλίνης, τὸ κοινῶς Βουνὸν τῆς Μαγνησίας.

Πέλοπος θρόνος, ὁ. Ἡ τοῦ Σιπύλου ὑψηλοτέρα κορυφή, ὁρωμένη μακρόθεν ἀπὸ Σμύρνης.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως, μάλιστα δὲ τῆς Ἄνω συνοικίας καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Πάγου, φαίνονται πέραν τοῦ Σμυρναίου κόλπου ὅλος σχεδὸν ὁ Ἑρμαῖος κόλπος καὶ ὁ εἰς αὐτὸν ἐκβάλλων Ἕρμος ποταμὸς [Γεδήζι], καὶ ἡ πεδιὰς τῆς Τήμνου (Μελεμενίου) καὶ ἡ παραλία τῶν Κλαζομενῶν, καὶ αἱ νησίδες Δρυμοῦσα, (κοινότερον Μακρονήσι παρὰ τοῖς ναυτιλομένοις) καὶ Πήλη ἡ μικροτέρα, λεγόμεναι μετά τινων ἄλλων παρακειμένων νησιδίων χυδαιότερον Ἐγλέζου νησία. Ἡ Δρυμοῦσα, ἡ μείζων τῶν τοῦ Ἑρμαίου κόλπου νησίδων, κατοικουμένη τὸ πάλαι, συνοικίζεται αὖθις ἔκ τινων ἐτῶν ὑπὸ ἀποίκων Χίων καὶ ἄλλων, γεωπόνων καὶ ἁλιέων, ὡς 30-40 οἰκογενειῶν, αἵτινες ἀνήγειραν καὶ μικρὰν ἐκκλησίαν νεωστί. Ἡ νῆσος αὕτη, ἔχουσα λιμένα καὶ ὕδωρ καὶ ὑγιεινὸν ἀέρα δύναται νὰ ἀκμάσῃ ποτέ, ὠφελουμένη ἀπὸ τὴν εἰσπλέουσαν εἰς τὸν κόλπον ναυτιλίαν. Τὸν δὲ Ἑρμαῖον κόλπον κλείει πρὸς δυσμὰς τῆς Σμύρνης ὁ ὑψηλὸς Μίμας, λήγων εἰς τὴν Μέλαιναν ἄκραν (Καράμπουρναν).

Ὀνόματα δὲ κύρια τῶν παλαιῶν Σμυρναίων, τὰ ὁποῖα, ὡς προπατορικὰ καὶ ὡραῖα καὶ εὔτυχα, εὐχόμεθα νὰ ἀναστήσωσι κατ' ὀλίγον οἱ συμπολῖται ἡμῶν, ὡς καὶ τὰ κυριότερα τῶν τοπικῶν, ἀπαντῶνται πολλὰ εἰς τὴν σωζομένην τῆς Σμύρνης ἱστορίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων. Ἐξ αὐτῶν σημειοῦμεν ἐνταῦθα τ' ἀκόλουθα· Φήμιος, Κριθηΐς, Ὅμηρος, Πόλις, Φανίας, Ἕρμιππος, Σίπυλος Ἡρακλείδης, Βίων, Θέων, Νικήτας, Μητρόβιος, Φανοκράτης, Σπάνδρος, Διογένης, Ἀθηναγόρας, Κόρυμβος, Ἀθήναιος, Εὔδημος, Ἀλεξίων, Ἀντικράτης, Καλλίας, Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλώνιος, Μάγας, Ἥπιας, Στράτος, Ἀπολλοφάνης, Ἀρικαῖος, Ἀριστα-γόρας, Ἀρρίδαῖος, Ἀρισταῖος, Ἀριστόξενος, Ἀριστων, Ἀρχίας, Ἀρτεμίδωρος, Ἀσκληπιόδωρος, Βούλαρχος, Δημητριος, Διονύσιος, Ἔπανδρος, Ἐπικράτης, Ἑρμοκράτης, Ἑρμαγόρας, Ἑρμογένης, Τρίκκα, Ἀπολλόδοτος, Ἀρρίανός, Ἀριστοκράτης, Ἀχίλλητος, Δημαγόρας, Ζῆνις, Ἡλιόδωρος, Ἡρώδης, Ἀρχίας, Θεότιμος, Ὕλα, Μενεκράτης, Γρίο, Νικάδας, Θεῖος, Ξενοκράτης, Εὐλάγων, Κάσας, Σημαγόρας, Τάραμος, Ἄτος, Ἄττα, Κόνων, Ἄκις, Πρίδα, Ἀριστίων, Ἀριστοκλῆς, Τιμων, Φρύγων, Διογένη, Φιλονίδης, Μηνόδωρος, Ἡροφῶν, Ἀμύντας, Ζώπυρος Ἀρίστας Ἀπολλωνίδης, Δημόκρατος, Δάγιμος, Ἱέρων, Πυρογένης, Δειναγόρας, Μέλων, Πρωτόμαχος, Ἑρμοκλῆς, Ἀνησία, Σιπυλήνη, Προφύλαξ, Κλητός, Μενεκλῆς, Νεοκλῆς Γρατηγός. Φίλιστος. Πολέμων Γρατηγός διὰ βίου. Φιλόρρων ἀρχιερεύς. Ἀρισηνὸς Γρατηγός. Πυθέας. Εὔδωρος. Εὐκλῆς. Εὔμηλος. Εὔπελος. Ζεῦξις. Ζωτίων, Θρασύνων. Θεότερμος. Ἰατρόδωρος. Ἰκέσιος. Ἱερώνυμος. Ἰατρόδοτος. Ζηνόφιλος. Καλλίστρατος. Κυνδάλας. Κρατῖνος. Κρωκίνη Λεοντίσκος. Μεγακλῆς. Μενεκράτης. Μνησόδοτος. Μηνόφιλος. Παράμονος. Μητρόδωρος. Πασικράτης Μόσχος. Ἄλκος Νικίας Λεπτός. Λάλιος. Πάτρων. Ποσίδεος. Ποτάρων. Πραξαγόρας. Πύῤῥος. Σωσία. Τάμαρος. Φάνης Φανίσκος. Φανόδημος. Φανοκράτης. Χαρικλῆς. Ἄμυρος. Ἀρτέμων. Κλεινός. Μέντωρ Μοσχίων. Πάραμος. Μῆτρος. Πύθεος Σώπατρος. Σῶσος. Ἔκμονος. Εὐδάμης. Δημόκριτος. Πόσης. Σόσων. Ἀπόδωρος. Κλεινίας. Πρωτογένης. Ἀνακαῖος. Βίας. Σκάμανδρος. Ἥρασης. Ἡγησίας. Λάτιμος. Πρωτόμαχος. Φιλοκράτης. Πύσυρος. Φιλώτας. Στρατόμαχος. Σώτας. Πυθόδωρος Ἑρμοφάνης. Τίμων. Μάστρων. Δημόστρατος. Μύρτος Γρατηγός. Τιμώ Παιώνιος. Σώσανδρος Γρατηγὸς Σμυρναίων. Τίατος. Εἰκάδιος. Πολίτης Γρατηγός. Φίλητος Γρατηγὸς ἱππικὸς Σμυρναίων. Ἐπίκτητος. Νικόδημος. Φρίξος. Κολλύβας. Κόρωνος. Ἱππομέδων. Μηνοφάνης. Φιλόπατρις. Βώλανος. Ἄγρων. Ζήνων. Καλέων. Ποῖτος γραμματεύς. Ἄτταλος σοφιστής. Ἀρίζηλος Γρατηγός. Καλλικράτης. Σεύθας. Στράτων. Φιλόδοξος. Ἀλκαμένης. Πυθόνικος. Σωμένης. Ξενότιμος. Ἀριστοφάνης. Πύθης. Ἐλπιδηφόρος. Ἑρμείας. Μηνόφαντος Γρατηγός. Ξάνθος. Πουσανίας. Ἔρως. Μητροφάνης. Πρόδικος. Ζωΐλος. Αἴνητος. Ἀρμενίτης. Ἀστίνος. Δαμόφιλος. Ἐράσιππος. Εὔξιος. Εὔνικος. Ἡροῖτης. Ἡγάσιππος. Θεόδωρος. Θεόδαμος. Ἱππίας. Ἀγχάρης. Πελιεύς. Πολυκράτης. Πυθαγόρας. Μάχιος. Ἀντικράτης. Ἑρμησίλαος. Ἱκέτας. Μεγιστοφῶν. Πύθις. Ἥρωΐς. Ἀριστόμαχος. Ἀνδρόνικος

Διόδωρος. Καλλίνικος. Ἀπόνικος. Μόνιμος. Πυθίων. Αἰνείας. Συμφέρων. Ἀσκληπιάδης. Ξενοφάνης. Πρόξιμος. Δίαλλος.

Ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα ἐν Σμύρνῃ μετὰ τὴν Ὀθωμανικὴν εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ὄχι ἡ Γαλλική, ὡς λέγει ὁ Ἰταλογάλλος γεωγράφος Βάλβης, κακῶς πληροφορηθεὶς περὶ τούτου. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ὀρθοδόξων Γραικῶν λαλοῦσιν οἰκειακῶς καὶ συνήθως ἐνκαῦθα τὴν Ἑλληνικὴν καὶ οἱ συμπολῖται ἡμῶν Λατῖνοι καὶ Διαμαρτυρόμενοι, ὡς γεννηθέντες καὶ συναναστραφέντες μεθ' ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο θεωρούμενοι εὐλόγως ὁμογενεῖς ἡμῶν κατά τινα τρόπον. Τὰ δὲ λοιπὰ γένη γινώσκουσι καὶ λαλοῦσιν ἐνίοτε τὴν γλῶσσαν μας, ἂν ὄχι συνήθως. Οἱ Σμυρναῖοι τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος, οἱ καὶ παλαιότεροι τοῦ τόπου κάτοικοι, πρωτεύοντες ἐνταῦθα κατ' ἀριθμόν, μάθησιν καὶ πλοῦτον, διατηροῦσι καλῶς ποιοῦντες, φιλικὴν ἁρμονίαν μετὰ πάντων τῶν ἄλλων γενῶν τῶν συνοίκων περιποιούμενοι μὲν καὶ προστατεύοντες τὰ ἴδια κατὰ τὸ δυνατόν. ἀλλὰ καὶ σεβόμενοι τὰ ξένα εἰλικρινῶς καὶ φιλανθρώπως, καί τοι ἐνοχλούμενοι ἐνίοτε ἀπὸ τὸ ἀντίζηλον καὶ προσηλυτικὸν πνεῦμα τῶν ἀλλογενῶν.

Ἐν τέλει προσθέτομεν, ὅτι δυστυχήσασα ὁπωσοῦν ἡ μεγαλόπολις Σμύρνη ἐκ τῶν ἐμπρησμῶν καὶ τῆς μεταποτίσεως τοῦ ἐμπορίου ἀναλαμβάνει κατ' ὀλίγον καὶ εἶναι ἐλπιζόμενον προϊόντος τοῦ χρόνου νὰ προαχθῇ ἔτι πλέον εἰς ἀκμὴν καὶ εὐημερίαν, ἐὰν εὐτυχῆ νὰ διοικῆται πάντοτε ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν, οἷος ὁ νῦν ἀξιόλογος τῆς Ἰωνίας ἄρχων Χαλὴλ πασᾶς, γαμβρὸς τοῦ Σουλτάνου. Εὐχῆς ἔργον, ἐὰν δυνηθῶσιν οἱ Σμυρναῖοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ καλοῦ τούτου διοικητοῦ, συνεργοῦ δραστηρίου εἰς τὰ κοινὰ καλά, νὰ εὐπρεπίσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν καλὴν Σμύρνην, εὐκολυνόντες καὶ τὴν συγκοινωνίαν αὐτῆς μετὰ τῶν περιχώρων δι' ἁμαξῶν, πραγμα εὐκατόρθωτον ὑπὸ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν προστασίαν τῆς ἐξουσίας.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

Ἐπὶ τοῦ μνήματος, ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ πρώην Σχολάρχης τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, Ἀβράμιος Κοισαρεύς, ἀποθανὼν ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τῆς Χάλκης, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη.

Ὧδε κεῖται Ἀβράμιος ὁ Ὁμηρόλης,
Ὁ θερμὸς Μουσῶν καὶ Ἀπόλλων λάτρις·
Ὃς ἐν ὅλοις ἔτεσι πέντε ἐκλάμψας,
Ὡς ἄλλος ἀστὴρ φαεινὸς ἐξ Ἕωας,
Ἐν τῷ ἱερῷ τῷδε φροντιστηρίῳ
Ἕδυ· ἐν ἀκμῇ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας,
Ἀλύθητοι φεῦ! τοῖς πᾶσι λυπῶν πένθος,
Ἀλλὰ καὶ κλέος, ὅπερ οὔποτ' ὀλεῖται.

ΠΡΕΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

Ἀρχὴ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ πιστώσεως πάσης κοινωνίας ἀνθρώπων ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἀνατροφὴ τῶν πολιτῶν. Ἡ δὲ ἀνατροφή, μὴ ἔχουσα, εἰμὴ πολλὰ μικρὰν ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν μεγαλητέραν ἡλικίαν, καὶ ἐπειδὴ αὕτη, εἶναι βεβαρυμένη ἀπὸ πολλὰς καὶ ἀναποφεύκτους ἀνάγκας καὶ διὰ τὴν βαθέως ῥιζωμένην, νὰ εἴτω οὕτως, εἰς αὐτὴν ἕξιν καὶ πρόληψιν, περιορίζεται κυρίως εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἥτις ὡς ἀκμάζουσα καθ' ὅλας τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις, καὶ ὡς ἐμψυχωμένη ὅλως ἀπὸ ζωηρὸν αἴσθημα καὶ ἐνθουσιασμόν, εἶναι ἐπιδεκτικωτέρα πάσης ἐνεργείας καὶ τροποποιήσεως· καὶ τὴν ὁποίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μιμοῦνται ὅλαι αἱ μικρότεραι ἄλλαι ἡλικίαι.

Ὅσα ἔθνη ἐπροώδευσαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δόξαν, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων ἔλαβον τὰ πρῶτα βήματα τῆς μορφώσεώς των. Ὅσα δὲ πάλιν ἐξολοθρεύθησαν, ἡ ἀμέλεια αὐτῆς, ἥτις ἀνοίγει πάντοτε δρόμον τῆς διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν, ἔδωκεν τὴν πρώτην αἰτίαν τῆς ἀπωλείας, των· ἰδοὺ τί ἀναφέρει περὶ τούτου ὁ σοφὸς Ἀβεᾶς Βαρθελεμῆς.

« Ἀλλὰ τί εἶναι τὸ στερεὸν θεμέλιον τῆς εἰρήνης καὶ » τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἐθνῶν; ὄχι βέβαια οἱ κανονί» ζοντες τὸ εἶδος τῆς πολιτείας, ἢ οἱ αὐξάνοντες τὴν » δύναμιν τοῦ ἔθνους νόμοι, ἀλλ' ἡ παιδεία καὶ τὰ χρη» στὰ ἤθη, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνδρίζεται ἡ ψυχή, ὄχι οἱ κολά» ζοντες, ἢ οἱ ἀνταμείβοντες νόμοι, ἀλλ' ἡ κοινὴ φωνὴ καὶ » ὑπόληψις τοῦ λαοῦ, ὅταν τιμᾷ ἐπαξίως ἕκαστον. Οὕτως » ἔκριναν περὶ τούτου συμφώνως οἱ Νομοθέται, οἱ Φιλόστο» φοι, οἱ Ἕλληνες ὅλοι, καὶ ἴσως ὅλα τὰ ἔθνη. Ὅστις » ἀκριβῶς ἐξετάσῃ τὴν φύσιν καὶ τὰ προτερήματα ἢ » ἐλαττώματα τῶν διαφόρων πολιτειῶν, θέλει συμπε» ράνει τελευταῖον συμπέρασμα τοῦτο· ὅτι ἡ διαφορὰ » τῶν ἠθῶν ἀρκεῖ νὰ φθείρῃ τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ἢ » νὰ διορθώσῃ τὴν χειρίστην ἀπὸ ὅλας.

»Ὅσοι ἐμελέτησαν τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν ὅλοι συμφώ» νως ἐγνώρισαν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων κρέ» μαται ἡ τύχη τῶν πολιτειῶν. »

Ἂς στρέψωμεν ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸ βλέμμα μας, εἰς τὸν ἀσφαλέστερον καὶ σοφώτερον διδάσκαλόν μας, τὴν γενικὴν ἱστορίαν, ὅπως φωτισθῶμεν καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Αὐτὴ ἡ ἀκμάσασα ποτὲ καθ' ὅλην τὴν νοερὰν καὶ ἠθικὴν δύναμιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, ἀφ' ὅσα ὑπῆρξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν γῆν, ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ, λέγω, ἡ ἐκπλήττουσα διὰ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας της, παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου καρδίαν, ἡ πατρίς μας, ἥτις συγκρινομένη μὲ τοῦ κόσμου ὅλου τὴν ἄπειρον ἔκτασιν εἶναι μικρά τις γωνία, πότε ἔκαμε τὰ πρῶτα βήματα τῆς μορφώσεώς της; Ὁπόταν οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ οἱ Ἴωνες ἐπεμελήθησαν τὴν γενικὴν τῶν πολιτῶν πάντων ἀνατροφήν. Πότε ἤρχισαν τὰ ἀριστουργήματα τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν νὰ λαμβάνωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ὑπεροχῆς καὶ τελειότητος; Ὁπότε οἱ Σάλωνες, οἱ Λυκοῦργοι, οἱ Χαρῶνδαι, καὶ οἱ Ζάλευκοι ἐθέσπιζον νόμους, ὄχι διὰ νὰ πολλαπλασιάζωσι καὶ αὐξάνωσι τὴν κακίαν, ἀλλ' ἱκανοὺς νὰ πείσωσι τοὺς γεροντοτέρους, ὅτι, « Οἱ νέοι νὰ μὴν ἦναι » ὑποχρεωμένοι νὰ τρέφωσι τοὺς γονεῖς των, ἐὰν αὐτοὶ » δὲν ἐφρόντιζον νὰ τοὺς μάθωσι κἀμμίαν τέχνην, διὰ νὰ

« πορίζωνται τιμίως καὶ ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγ-
« καῖα. » Πότε τέλος πάντων εἰς τὴν Ἑλλάδα διέ-
λαμψεν τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν φῶς τῆς παιδείας,
τῆς σοφίας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας; ὁπόταν εἰσέδυ-
σε εἰς τὰς ἐλευθέρας ὅλων τὴν Ἑλλήνων ψυχὰς,
τὸ θεῖον τῆς ἀληθοῦς σοφίας ἀξίωμα. «Ἐν παντὶ πράγ-
ματι καὶ κατὰ πάντα τρόπον ὠφέλιμος γίνεσθαι. » Ἀλ-
λ'ὅταν ἡ ἀλαζωνεία τοῦ πλούτου καὶ ἡ διαφθορὰ τῆς πολυ-
θέου θρησκείας των ἤρχισε κατ' ὀλίγον νὰ λαμβάνῃ ἐπιρ-
ροὴν καὶ εἰσεχώρησε μεταξὺ των ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀνισότ-
ης, αἱ ὀπῖσαι, ὡς πρόδρομοι ὅλων ἐν γένει τῶν κακῶν,
ἐπιταχύνουν τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν κατασφροφὴν τῶν
κοινωνιῶν, τότε ἐπεπόλασαν καὶ ἡ διαβολικὴ τῆς ἐξου-
σίας κατάχρησις, καὶ ἡ φθορὰ τῶν ἠθῶν, τέλος τα ζι-
ζάνια, οἱ λαοφθόροι Μέλιτοι καὶ Ἄνυτοι, καὶ οἱ σο-
φισταὶ Γεργίαι, Πῶλοι καὶ Θρασύμαχοι, οἱ ὁποῖοι μὲ
τὴν λογιοφθόρον καὶ ἠθοφθόρον διδασκαλίαν των,
ἤνοιξαν εἰς τὴν ἔνδοξον ταύτην γῆν μας τὸν λάκκον
τῆς ἀπωλείας εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἡ Ῥώμη πό-
τε ἤρχισεν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας ν' ἀνθῇ καὶ
ν' ἀποκαθίσταται ἔθνος λαμπρὸν καὶ κραταιόν; ὅτε οἱ
Ῥωμαῖοι ἔφερον εἰς τὴν πατρίδά των τὰς σοφὰς
διδασκαλίας, ἀπὸ τὴν ἑστίαν τῆς σοφίας, τὴν Ἑλλά-
δα διὰ νὰ τὰς σπείρωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁμογενῶν
των νέων, καὶ τοὺς νόμους, διὰ νὰ κυβερνῶσι δικαίως
καὶ ἐναρμονίως τὸ κράτος των. Πότε ἐστολίσθη μὲ τὴν
ἀρετὴν καὶ παιδείαν τοῦ Οὐάῤῥωνος, τοῦ Κικέρωνος,
τοῦ Αὐγούστου, καὶ τοῦ Βιργιλίου; ὁπόταν οἱ νόμοι της
ὑπεχρέωναν καὶ αὐτὰ τ' ἀνήλικα παιδία γενικῶς νὰ ἐκ-
στηθίζωσι τοὺς δώδεκα πίνακας. διὰ νὰ μορφόνωνται
πολῖται λογικοὶ καὶ ἐνάρετοι, ἱκανοὶ καὶ νὰ κυβερνῶσι
καὶ νὰ κυβερνῶνται εἰς κοινωνίαν.

Ἀλλ' ὅτε διέφθειρε καὶ αὐτῶν τὴν καρδίαν ἡ ἐπιθυ-
μία τοῦ πλούτου, τῆς τυραννίας, τῆς ἀστάτου πολυ-
τελείας, ἐξέλιπον οἱ Βροῦτοι, οἱ Κούριοι, καὶ Φαβρίκι-
οι, ἐξέλιπεν ὁ νικηφόρος τῆς πατρίδος ἔρως, ἐσβέσθησαν
τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τῆς ἐλευθερίας, ἐταπεινώθησαν τὰ
πνεύματα, ἡ παιδεία, ἐχάθη καὶ οἱ πρώην αὐτοκράτορες
τῆς οἰκουμένης ὑπέκυψαν αἰσχρῶς τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν
Γοτθικὸν ζυγόν.

Εἰς ὁποιονδήποτε ἔθνος καὶ ἂν δώσωμεν τὴν προσο-
χήν μας, θέλομεν εὑρεῖ τὴν ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ Ἀβ-
βᾶ Βαρθελεμὴ ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ « ἡ τύχη τῶν πολι-
τειῶν κρέμαται ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. » Ὅθεν
πρέπει νὰ ἐπιχειρισθῶμεν σταθερῶς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ,
τὴν γενικὴν τῶν νέων ἀνατροφὴν, τὴν μόνην δυναμένην
νὰ καθαρίσῃ παντὸς εἴδους μολυσμὸν καὶ νόσον ἀπὸ τὴν
κοινωνίαν μας, καὶ ἀποκαταστήσῃ αὐτὴν, ἠθικῶς καὶ
πολιτικῶς, ὑγιᾶ καὶ εὔρωστον.

ΧΡΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΟΦΟΡΟΥΣΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Αἱ Μητέρες πρέπει νὰ θηλάζωσι καὶ νὰ τρέφωσι τὰ ἴδια τέκνα των.

Τὰ νοήματα τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον της ἀρχίζουσι
καὶ πρὶν τὸ μικρὸν πλάσμα ἴδῃ τὸ φῶς. Ἡ σωματικὴ καὶ δι-
ανοητικὴ αὐτῆς κατάστασις κατὰ τὴν περίοδον τῆς κυ-
φορίας ἐπενεργεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὸ ἀπ' αὐτῆς γεννηθη-
σόμενον. Ὅθεν ὄχι μόνον ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ χάριν
τοῦ τέκνου της, ὀφείλει νὰ φροντίζῃ ὑπὲρ τῆς εὐεξίας τοῦ
σώματος, τῆς γαλήνης τοῦ νοὸς, καὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς
καρδίας της. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καταχωροῦμεν ἀπότ-
σπασμα μὲ ἀξιολόγους παρατηρήσεις ἐκ τοῦ ἐγχειριδίου
τῆς Μητρός.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ σωματικὴ ἰδιο-
συγκρασία τῶν τέκνων καθὼς καὶ αἱ διανοητικαὶ αὐτῶν
δυνάμεις ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῶν γονέων.
Πολλὰ σπανίως τῳόντι βλέπομεν τέκνα ὑγιᾶ ἀπὸ φιλασθέ-
νους γονεῖς, καὶ οἱ ὑγιεῖς γονεῖς ἔχουσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
βλέπωσι τὰ τέκνα των ἀπολαμβάνοντα ἐντελῶς τὰς σω-
ματικάς δυνάμεις. Πρὸ πάντων δ' ἀληθεύει, ὅτι τῆς μη-
τρὸς ἡ ὑγεία καὶ ἡ διάθεσις κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κυοφο-
ρίας συνδέονται στενώτατα μὲ τὴν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν
τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γεννηθῇ· ὅθεν ὅσαι εὑρί-
σκονται εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται
καὶ νὰ συλλογίζωνται, ὅτι αὐταὶ μόναι δὲν ἐνέχονται εἰς
αὐτὴν, ὅτι ἡ ἰδική των ὑγεία καὶ ἡ τῶν τέκνων των ἔ-
χουν μεγάλην σχέσιν μὲ τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπίνης κοι-
νωνίας, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τούτου ἔχουν χρέος εἰς τὸν
θεὸν, εἰς τὴν οἰκογένειάν των, καὶ εἰ, ὅλα τὰ ὁμοειδῆ των
ὄντα, ν' ἀποφεύγωσι πᾶσαν βλαβερὰν ἕξιν τοῦ νοὸς καὶ τοῦ
σώματος, ν' ἀποῤῥίπτωσι τας κακὰς κλίσεις των, καὶ πρὸ
πάντων νὰ ἦναι μέτριοι εἰς κάθε τι, σώφρονες καὶ ἐγκρατεῖς.
Ἐπειδὴ δὲ καὶ πολλαὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον πάσχουν ἀπὸ
μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ μελαγχολίαν, εἶναι χρέος ἑκάστης,
ὅσον τὸ δυνατὸν, νὰ περιορίζῃ πᾶν ἐρεθιστικὸν αἴσθημα,
νὰ προφυλάτεται πάντοτε ἀπὸ τὰ αἴτια τῆς μελαγχολίας, καὶ ὅσον δύνανται ἀπὸ παντὸς εἴδους ἀταξίαν. Ἡ ἐνασ-
χόλησις εἰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις, ἡ συχνὴ θεωρία τῶν πολ-
υποικίλων ἔργων τῆς φύσεως, καὶ τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο αἴσ-
θημα, τὸ πηγάζον ἀπὸ τὴν μετὰ τῶν καλῶν φίλων συναναστ-
ροφὴν, ὅλα ταῦτα εἶναι χρήσιμα καὶ σχεδὸν ἀπαραίτ-
ητα πρὸς διατήρησιν τῆς ἀπαιτουμένης σωματικῆς κατα-
στάσεως, ἐπίσης δὲ νὰ φυλάττωσι γαλήνιον καὶ εἰρηνικὸν
τὸ πνεῦμα.

Ὡς πρὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τρέφωσιν αἱ μητέρες τὰ ἴδια
τέκνα των λέγει τὸ αὐτὸ ἐγχειρίδιον.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι πᾶσα μήτηρ νὰ ἦναι τροφὸς
τοῦ τέκνου της. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως πολλαὶ, χωρὶς
κάμμίαν αἰτίαν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ ὀκνηρίαν, ἢ δι' ἄλλας ἐνασ-
χολήσεις παραδίδουσι τὴν φροντίδα τῶν τέκνων των εἰς
χεῖρας ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα, ὅσον καὶ ἂν καυχηθῶσιν, ὅτι
ἔχουν τὰ προτερήματα τοῦ ἀνατρέφειν τὰ παιδία, εἶναι ἀ-
δύνατον νὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθῆκον τοῦτο, ὡς ἡ γεννήσα-
σα. Πῶς ἠμποροῦν αὗται νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ὑγείας
καὶ ἀναπαύσεως τοῦ παιδίου, ἢ νὰ προσέχωσι μὲ τὸν αὐ-
τὸν τῆς μητρὸς ζῆλον εἰς τὴν τροφὴν, εἰς τὴν ἐνδυμασί-
αν, καὶ εἰς τὴν καθαριότητά του; Πόσα παιδία ἀπαθνή-
σκουσιν ἀδίκως διὰ τὴν κακὴν καὶ παρὰ φύσιν συνήθειαν
τῶν γονέων, οἵτινες δίδουν αὐτὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωσιν, ἢ
μᾶλλον νὰ τὰ κακοθρέψωσιν, αἱ τροφοὶ ἢ ἄλλοι οἰκιακοὶ
θεράποντες.

Ἡ μήτηρ πρέπει πάντοτε νὰ εὑρίσκεται μετὰ τοῦ νη-
πίου της, ἡ φροντὶς περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἦναι τὸ κύριον
ἔργον της. Τί ἄλλο ἐπ' ἀληθείας ἠμπορεῖ νὰ τὴν δώσῃ μετὰ

ταῦτα πλέον εὐαρέστους ἀναμνήσεις, νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ
τὴν φιλοστοργίαν τῶν τέκνων της, καὶ νὰ προξενήσῃ καὶ εἰς
αὐτὰ τὴν μεγαλητέραν σωματικὴν, νοητικὴν, καὶ θρησκευ-
τικὴν ὠφέλειαν; Πολλαὶ ὅμως, παραδιδόμεναι εἰς τὰς μω-
ρίας καὶ τὰς εὐθυμίας τοῦ κόσμου, δὲν εὐκαιροῦν ἀπὸ τοὺς
περιπάτους, τὰ συμπόσια, τὰ θέατρα, καὶ τοὺς χοροὺς, διὰ
νὰ ἐνασχοληθῶσι εἰς τοιαῦτα οἰκιακὰ χρέη· δὲν στοχάζονται
καθῆκον αὐτῶν νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου
των, νὰ θηλάζωσιν, ἢ νὰ ἐνδύωσι καὶ νὰ ἐκδύωσιν αὐτό.
Ἀλλ' ἂν ἡ μητρικὴ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμέλεια καὶ ἡ προτ-
σωπικὴ ἐπαγρύπνησις εἰς τὰ τέκνα των δὲν συμφωνεῖ μὲ
τὰς μωρὰς ἰδέας τοῦ κόσμου, συμφωνεῖ ὅμως καθ' ὅλα μὲ
τὸν ὀρθὸν λόγον, μὲ τὴν φύσιν, μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρω-
πότητος, μὲ τὸ συμφέρον, καὶ μὲ τὴν ἠθικήν. Τὸ ν'ἀφίνῃ
τις ἑκουσίως καὶ χωρὶς ἀνάγκην τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέ-
κνων του εἰς ἄλλους, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἴδιον γονέων,
ἀλλὰ καὶ ὅλως διόλου ἀπάνθρωπον καὶ σκληρόν.

Ἀνακάλυψις τοῦ Βουπυεμβολισμοῦ.

Ὀφείλομεν εὐγνωμόνως νὰ στοχαζώμεθα, ὅτι καὶ τῶν
βαρυτέρων δεινῶν, εἰς ὅσα ἡ ἀνθρωπότης ὑπόκειται, ὑ-
παρχει ἐλπὶς θεραπείας, καθότι πολλῶν ἀνιάτων ποτὲ νό-
σων ἀνεκαλύφθησαν τὰ κατάλληλα ἰατρικά.

Εὐλογίας κατ' εὐφημισμὸν ὀνομάζομεν τὰ λοιμώδη τῶν
παιδίων ἐξανθήματα. Τοῦ θανατηφόρου τούτου νοσήματος
ἡ ἀρχὴ μένει ἄδηλος, μολονότι τινὲς ὑποθέτουν, ὅτι πατρὶς
τῶν εὐλογιῶν εἶναι ἡ Κίνα ἢ ἡ Ἰνδική. Δύσκολον εἶναι νὰ
κρινῇ τις πόσην φθορὰν ἐπέφερε τὸ πάλαι ἡ νόσος αὕτη
ἐξολοθρεύσασα εἰς βραχὺ διάστημα καιροῦ ὁλόκληρα ἔθνη
ἐν Ἀμερικῇ, καθὼς καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ λέγεται ὅτι εἰς ἓν ἔτος
ἀπέθανον ἀπὸ τὰς εὐλογίας δύο ἑκατομμύρια.

Πρὸς θεραπείαν τόσον βαρείας νόσου ἔγιναν κατὰ καιρ-
οὺς πολυάριθμοι προτάσεις, ἀλλὰ τὸν μέγιστον κατὰ
τῆς ἀσθενείας ταύτης θρίαμβον χρεωστοῦμεν εἰς τὸν ἰα-
τρὸν Ἐδουάρδον Ἰέννερον, ὅστις πρῶτος κατὰ τὸ 1798
μετεχειρίσθη τὸ βούπυον, ἀνακαλύψας τοῦτο εἰς κώμην
τινὰ πλησίον τῆς πόλεως Βρίστολ, παρὰ χωρικῆς νεανίδος,
ἥτις ἐνητχολεῖτο ἀμέλγουσα εἰς γαλακτοπωλεῖον, καὶ λέγου-
σα ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο τὰς καθολικὰς εὐλογίας, καθότι εἶχεν
ἐκβάλει, τὰς ἀγελαδινάς· ὁ λόγος οὗτος ἔκαμε βαθείαν ἐντύ-
πωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰεννέρου, καὶ ἦτο μία τῶν αἰτι-
ῶν, αἵτινες παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ σπουδάσῃ τὴν φύσιν
τῆς εἰρημένης νόσου. Τὸ ἐξάνθημα τοῦτο γεννᾶται ἐπὶ τῆς
θηλῆς τοῦ ζώου, ὅθεν κολλῶσιν αὐτὸ οἱ ἀμέλγοντες· ὅμοιαι
δὲ φλυκτένες ἀναφύονται εἴς τινα μέρη τοῦ σώματος, καὶ
μέτριος πυρετὸς ἀκολουθεῖ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας παρ-
έρχονται τα συμπτώματα ταῦτα καὶ διὰ τῆς μικρᾶς ταύ-
της ἀταξίας τοῦ γενικοῦ συστήματος ἡ εὐλογία καθίστα-
ται ἀβλαβής. Ὁ βουπυεμβολισμὸς ἐπιστεύετο πολὺν μετ-
ὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ χρόνον ὅτι ἤθελεν ἐξ ὁ-
λοκλήρου ἐμποδίσει τὰς εὐλογίας· ἀλλὰ μακροχρον-
νιωτέρα πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ νόσος συμβαίνει κάποτε
καὶ μετὰ τὸν βουπυεμβολισμὸν, καὶ παρατηρήθη, ὅτι προ-
βαίνοντος τοῦ χρόνου, ἠλαττώθη ἡ δύναμις τῆς προφυλα-
κτικῆς ἐνεργείας τοῦ βουπύου, καὶ τοῦτο εἴλκυσεν μεγά-
λως τὴν προσοχὴν τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς πολλὰς καὶ
διαφόρους αἰτίας ἀπέδωκαν τὴν ἀποτυχίαν. Τὸ γενικώ-
τερον φρόνημα ὅμως περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶναι
ὅτι ἡ ἐπιῤῥοὴ τοῦ βουπυεμβολισμοῦ εἶναι πρόσκαιρος,
ὅθεν ἀπαιτεῖται ἡ ἀνανέωσις· δὲν γνωρίζεται δ' εἰσέτι
πότε πρέπει νὰ ἐνεργῆται καὶ δεύτερον.

Εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τὴν σήμερον γνωρίζεται ἡ
νόσος εὐλογία καὶ δὲν ἐπιφέρει εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν ἐλάτ-
τωσιν ἡ διαφορὰ τοῦ κλίματος· ἀλλὰ δὲν διατρέχει πλέ-
ον τὴν γῆν, ὡς ἐξολοθρευτικὸς δαίμων, ἀφίνουσα εἰς τὴν
διάβασίν της χιλιάδας καὶ μυριάδας θυμάτων. Ἡ θεία
πρόνοια, ἥτις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων αὐτῆς μυ-
στηριωδῶν σκοπῶν, ἀνέχεται τὴν γέννησιν καὶ ἔκτασιν
πολυαρίθμων νόσων, ἐνισχύει τὸν ἀνθρώπινον νοῦν νὰ
ἐφευρίσκῃ προσφυῶς ἰατρικὰ διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ ἢ καὶ διό-
λου νὰ προλαμβάνῃ τὰ κινδυνώδη αὐτῶν ἀποτελέσματα.

ΠΕΡΙ ΕΛΑΙΟΠΟΙΪΑΣ.

Διὰ νὰ κατασκευάσῃ τίς καθαρὸν καὶ ἄοσμον ἔλαιον,
πρέπει αἱ ἐλαῖαι νὰ ἦναι ὥριμοι, καὶ ἢ μὲ τὰς χεῖρας νὰ
συναζῶνται, ἢ ν' ἀπλόνωνται ψάθαι ὑπὸ τὰ δένδρα, διὰ
νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὴν γῆν ὁ καρπὸς, μήτε νὰ μένῃ πολὺν
καιρὸν ἀνεκπίεστος. Τὸ ἔλαιον δὲ νὰ πλύνεται καὶ νὰ κα-
τασταλάζῃ πρὶν ἔμβῃ εἰς τοὺς πίθους, νὰ μεταγγίζεται
ἀκολούθως εἰς ἀγγεῖα καθαρὰ, καὶ νὰ φυλάττεται εἰς
δροσερὸν μέρος.

Τὸ διὰ ῥαβδίσματος τίναγμα τῶν ἐλαιῶν βλάπτει τὴν
καρποφορίαν τοῦ ἐρχομένου ἔτους, καὶ σκορπίζει τὰς ἐ-
λαίας, αἱ ὁποῖαι χάνονται καὶ ῥυπαίνονται. Ἂν δὲ δὲν ἠμπο-
ρῇ τις νὰ ὑποστρώνῃ ψάθας ἢ πανία, πρέπει νὰ σαρόνῃ
τὸ ἔδαφος, καὶ νὰ κόπτῃ τοὺς θάμνους καὶ τὰς ἀκάνθας·
αἱ πίπτουσαι φυσικῶς ἀπὸ τὸ δένδρον εἶναι ἐλαιωδέστε-
ραι, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνάζωνται ἀμέσως διὰ νὰ μὴν ἀπο-
κτῶσι τὴν ὀσμὴν τοῦ χώματος, τὴν ὁποίαν μεταδίδουν
εἰς τὸ ἔλαιον. Ὅσοι ἔχουν ἐσκορπισμένα τὰ ἐλαιοδενδρά
των, καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ περιμένωσι τὴν ἐντελῆ καὶ σύγ-
χρονον ὡρίμασιν τοῦ καρποῦ, πρέπει νὰ τὰ ῥαβδίζωσι μὲ
προσοχὴν, εἰς τὸ ξύλον κτυποῦντες καὶ ὄχι εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς. Ὀλίγοι κτηματίαι μας ἐπιμελοῦνται τὴν ἐλαι-
οποιΐαν· οἱ περισσότεροι συνάζουν ὡρίμους καὶ ἀώρους
ἐλαίας ὁμοῦ, καὶ τὰς βάλλουν ῥυπαρὰς εἰς ἀκάθαρτα πιε-
στήρια, τὸ δ' ἔλαιον, ἅμα ἐκβῇ, χύνουν εἰς ἀσκοὺς ἢ λάκ-
κους ἀκαθάρτους· ἑπομένως τοιοῦτον ἔλαιον εἶναι κακῆς
ποιότητος, καὶ ὀλίγον ἀφίνει κέρδος.

Εἰς τὴν Εὐρώπην καθαρίζουσι τὰς ἐλαίας ἀπὸ πᾶν
ἀλλότριον, τὰς ἀφίνουσι δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς μικροὺς
σωροὺς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἱδρόνωσι μόνον, χωρὶς νὰ
πολυζεσταίνωνται καὶ νὰ ταγγίζωσι. Τὰς τρίβουν ἔπει-
τα εἰς τὸν μύλον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ πιεστήρια, τὰ
ὁποῖα διὰ τὴν ἐντέλειαν ἐκθλίβουν ὅλον τὸ ἔλαιον, καὶ ἡ
ἐργασία ἐνταυτῷ ἐκτελεῖται ταχύτερον. Τὸ πρῶτον ἔλαι-
ον, παρθενικὸν λεγόμενον, σπανίως ἀνακατόνουσι μὲ τὸ
δεύτερον, καὶ οὐδέποτε μὲ τὸ τρίτον.

Ἕκαστον ἀπὸ τὰ διάφορα ταῦτα ἔλαια βάλλουν εἰς
κάδους μετὰ ψυχροῦ ὕδατος, καὶ συγκινοῦντες τὸ πλύ-

νουσι καλά. Αφοῦ δὲ τὸ νερὸν κατασταλάξῃ, συνάζουν μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιτηδείως τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον μὲ κουτάλαν, καὶ τὸ βάλλουν εἰς τὸν πίθον· ἀνοίγουν ἔπειτα μίαν τρύπαν εὑρισκομένην εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κάδου, διὰ νὰ τρέξῃ τὸ ὕδωρ· Ὅσον δ' ἔλαιον μείνῃ καθὼς καὶ τὴν ἀμόργην, τὰ βάλλουν εἰς μίαν δεξαμενὴν [γοῦρναν], εἰς τὴν ὁποίαν χύνουν καὶ ἄλλο ὕδωρ, ἀνακατόνοντες καλῶς, διὰ ν' ἀναβῇ ὅλον τὸ ἔλαιον, τὸ ὁποῖον συνάζουν καὶ βάλλουν χωριστὰ, ὡς ὂν κατωτέρας ποιότητος. Τοὺς μύλους, τὰ ἐλαιοτριβεῖα, τοὺς κύρτους, καὶ τοὺς κάδους πλύνουν συνεχῶς· προσέχουν δὲ ὥστε οἱ πίθοι ἢ τὰ βαρέλια, ἐντὸς τῶν ὁποίων φυλάττουν τὸ ἔλαιον, νὰ ἦναι καλοπλυμένοι καὶ καθαροί.

Τινὲς ἀφίνουν τὰς ἐλαίας των συνηγμένας πέντε καὶ ἓξ ἡμέρας διὰ νὰ γίνῃ μικρὰ βράσις, ἥτις αὐξάνει μὲν τὴν ποιότητα καὶ διαύγειαν τοῦ ἐλαίου, ἀλλὰ τοῦ δίδει βαρεῖαν ὀσμήν· καὶ ἑπομένως δὲν εἶναι τόσον καλὸν ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν, μολονότι εἶναι ἐξαίρετον διὰ φωτισμόν.

Οἱ ἐπιμελεῖς ἐλαιοποιοὶ δὲν εὐχαριστοῦνται μόνον μὲ τὸ πλύσιμον τοῦ ἐλαίου εἰς τοὺς κάδους, διότι ἐμπεριέχει εἰσέτι μυξώδη τινὰ οὐσίαν, ἥτις, ἂν δὲν χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὸ, τὸ φθείρει μετὰ καιρόν· ἡ ὕλη αὕτη κατακαθίζει εἰς εἴκοσι ἢ εἰκοσιπέντε ἡμέρας. Ἐὰν οἱ πίθοι εὑρίσκωνται εἰς θερμὸν μέρος, τότε τὸ μεταφέρουν εἰς ἄλλους καθαροὺς πίθους ἢ βαρέλια, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἰς ὑπόγεια, ἂν δὲν σκοπεύωσι νὰ τὸ πωλήσωσιν.

Τὸ καλὸν ἔλαιον πήζει, ὅταν εὑρίσκεται εἰς δροσερὸν μέρος, καὶ καλοκλεισμένα ἀγγεῖα.

Τὰ καλήτερα δὲ ἀγγεῖα πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐλαίου εἶναι τὰ ἀπὸ ὕελον· καὶ τὰ ἀπὸ πηλὸν ἀλειμμένα· τὰ βαρέλια καὶ τοὺς ἀσκοὺς πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τις, καθότι δὲν δύνανται νὰ διατηρήσωσι πολὺν καιρὸν ἀδιάφθαρτον τὸ ἔλαιον. Εἶναι καλὸν ν' ἀλείφωνται ἔξωθεν τὰ βαρέλια μὲ γύψον, ὅστις οὐδετερόνει τὴν διαφθορὰν καὶ ἐμποδίζει τὸ ἐξίδρωμα τοῦ ἐλαίου. Οἱ ἀσκοὶ πρέπει νὰ πλύνωνται καλὰ, ν' ἀλατίζωνται, νὰ στεγνόνωνται, καὶ νὰ δοκιμάζωνται πρὶν δεχθῶσι τὸ ἔλαιον. Οἱ λάκκοι εἶναι καλοὶ, ὅταν ἦναι καλοκτισμένοι, ἀλειμμένοι κεραμωτὸν [κουρασάνιον] στεγνὸν καὶ καθαρόν. Εἰς ὁποιονδήποτε ἀγγεῖον καὶ ἂν βάλῃς τὸ ἔλαιον, πρέπει νὰ ἦναι καλῶς κλεισμένον, διότι ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἀέρος γεννᾷ τὸ τάγγισμα καὶ τὸ πίκρισμα.

Οἱ παλαιοὶ κατεσκεύαζον ἔλαιον ἀπὸ ἀώρους ἐλαίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον ὀμφάκινον ἢ ὠμοτριβές· συνῆγον δὲ τὸ ἔλαιον ὅτε αὗται ἤρχιζον νὰ μαυρίζωσι κατὰ μέρος, προσέχοντες νὰ μὴ πέσωσι κατὰ γῆς· ἔπειτα τὰς ἤπλοναν διὰ νὰ στεγνώσωσι, τὸ ἑσπέρας ἡλάτιζον αὐτὰς, καὶ τὰς ἔφερον τὴν ἐπαύριον εἰς καθαρὸν μύλον, τὸν ὁποῖον ἐγύριζον ἐλαφρὰ διὰ νὰ μὴ συντριφθῶσιν οἱ πυρῆνες, καὶ διὰ νὰ τρέξῃ τὸ λεπτότερον μόνον ἔλαιον· τοῦτο δ' ἔπλυνον μὲ θερμὸν ὕδωρ, τὸ ἄφινον νὰ κατασταλάξῃ, τὸ ἔβαλον ἔπειτα εἰς ἀγγεῖα ὑάλινα, καὶ τὸ ἐφύλαττον εἰς δροσερὸν μέρος. Ἦτον ἔλαιον καθαρώτατον, διαυγέστατον, καὶ γλυκύτατον, καὶ διήρκει πολὺν καιρὸν, καθὼς καὶ τὰ κατασκευαζόμενα σήμερον εἰς Γαλλίαν, ὅπου μεταχειρίζονται τὸν αὐτὸν σχεδὸν τρόπον.

Τόμ. Γ' τοῦ Γεωπονικοῦ Συγγράμματος.

Ο ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἀλέξανδρος· ποῦ θέτεις τοὺς θησαυρούς σου; Σοφώτατα ἀπεκρίθη. „Μεταξὺ τῶν φίλων μου.„ πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖ ἤθελον φυλαχθῇ ἀσφαλῶς, καὶ ἐπιστραφῇ μὲ αὔξησιν

ΤΑ ΕΙΣ ΕΙΡΗΝΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑ ΒΗΜΑΤΑ.

1. *Προσπάθει νὰ πράττῃς πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μᾶλλον παρὰ τὸ ἰδικόν σου·*

2. *Προτίμα πάντοτε μᾶλλον νὰ ὀλιγοστεύῃς τὰς χρείας σου παρὰ νὰ αὐξάνῃς ὅσα ἔχεις.*

3· *Ἔκλεγε πάντοτε τὸν κατώτερον τόπον, καὶ ἔσο ταπεινὸς πρὸς ἅπαντας.*

4. *Εὔχου πάντοτε ὥστε νὰ γίνεται ὡς πρὸς σὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.*

Ὁ πράττων ταῦτα θέλει ἐξ ἅπαντος ἐμβεῖ εἰς ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην.

Περὶ τῆς θεραπείας τῶν ὅσοι δάκνονται ἀπὸ λυσσώδεις σκύλους.

Α.ον Θλίψον παρευθὺς μὲ τὰς δύο χεῖρας ὅλον τὸ πέριξ τῆς πληγῆς, ὥστε τὸ αἷμα νὰ τρέξῃ ἐλευθέρως, καὶ νὰ ἐξαχθῇ ὁ σίελος·

Β.ον Νίψον τὴν πληγὴν μὲ μίγμα ὕδατος καί τινος ἀλκαλίου, καὶ μὲ ἀλουσίαν, σαπωνάδαν, οὖρον, θάλασσαν, λεμονόζωμον, ἢ καὶ μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

Γ.ον Ἐνῷ θλίβεται καὶ νίπτεται ἡ πληγή, θέρμανε κομμάτιον σιδήρου εἰς τὸ πῦρ, καὶ προσάρμοσον αὐτὸ βαθέως εἰς τὴν πληγήν. Πρόσεχε δὲ νὰ ἦναι τὸ σίδηρον τόσον μόνον πυρωμένον, ὥστε νὰ δύναται νὰ καυτηριάσῃ, δὲν πρέπει διόλου νὰ κοκκινίσῃ τὸ σίδηρον εἰς τὸ πῦρ.

Ἀόρατος πρόνοια κυβερνᾷ τὰ πάντα. καὶ ἂν βρέχῃ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους ἀδιακρίτως, διακρίνει ὅμως τὰς γοερὰς δεήσεις τῶν ἀδικουμένων, ἀπὸ τὰς θριαμβικὰς δοξολογίας τῶν ἀδικούντων. *Κοραῆς.*

ΠΕΡΙ ΕΠΙΜΟΝΗΣ.

Εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαβοήτου Ἀσιανοῦ δορυκτήτορος Τιμούρου, κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου, κἀνὲν ἰδίωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀξιοσημείωτον τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς του. Ὅσον μεγάλας δυσκολίας καὶ ἂν ἠπήντα, ποτὲ δὲν ὠπισθοδρόμει ἀφ' ὅ,τι ἅπαξ ἐπεχειροῦσε· πολλάκις δ' ἐπέμενεν εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ἀπὸ περιστάσεις, αἵτινες ἔκαμναν τοὺς περὶ αὐτὸν ὅλους ν' ἀπελπίζωνται. Εἰς τοιούτους καιροὺς διηγεῖτο τὰ ἑφεξῆς. Μίαν φορὰν, ἔλεγεν, ἠναγκάσθην, φεύγων ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, νὰ προσδράμω εἰς χαλασμένον οἰκοδόμημα, ὅπου ἐκάθισα μόνος πολλὰς ὥρας· Τοὺς λυπηροὺς μου διαλογισμοὺς ζητῶν νὰ διασκεδάσω, προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ μύρμηκα, ὅστις, φέρων κόκκον σιταρίου μεγαλήτερον ἑαυτοῦ ἀνέβαινεν ὑψηλόν τινα τοῖχον. Ἠρίθμησα τοὺς ἀγῶνας, ὅσους ἔκαμε διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του. Ὁ κόκκος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἑξήκοντα ἐννέα φοράς· ἀλλὰ τὸ ἔντομον ἐπέμενε, καὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν φορὰν ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, τὸ θέαμα τοῦτο, μ' ἐνεθάρρυνε, καὶ ἀπὸ τότε ὡς μάθημα μ' ἐχρησίμευσε.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Ὁ Κράσσος εἶχε κτηματικὴν περιουσίαν ἴσην μὲ 180.833,296, γρόσια, ἐκτὸς τῆς μεγάλης ποσότητος τῶν χρημάτων καὶ δούλων καὶ τῆς κινητῆς περιουσίας, λογιζομένων εἰς ἴσην ποσότητα· αὐτὸς ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι πολίτης ὅστις δὲν εἶχε κατάστασιν νὰ βαστάζῃ ἕνα στρατὸν ἢ ἕνα λεγεῶνα, δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ πλουσίου. Ὁ φιλόσοφος Σενέκας εἶχε 271,250,000, γρόσια, τόσα δὲ εἶχε καὶ Πάλλας ὁ ἀπελεύθερος τοῦ Κλαυδίου. Λέντουλος ὁ μάντις εἶχε 361,666,704, γρόσια Ὁ Κ. Καικίλιος Κλαύδιος Ἰσίδωρος, μολονότι εἶχεν ἀπολέσει ἱκανὸν μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐκληροδότησε 4,116 δούλους 3600. ζεύγη βοῶν, 257,000 ἄλλων βοσκημάτων, καὶ εἰς μετρητὰ, 54,238,800. γρόσια.

Ὁ Αὔγουστος ἔλαβεν ἀπὸ τὰς διαθήκας τῶν φίλων του, 3,616,666,704, γρόσια. Ὁ Τιβέριος ἀποθανὼν ἀφῆκε, 2,441,250,000, γρόσια τὰ ὁποῖα κατεδαπάνησεν, ὁ Καλιγούλας, εἰς ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν. Ὁ Οὐεσπεσιανὸς ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐξετίμησεν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ κράτους εἰς 36,166,666,704, γρόσια. Τὰ χρέη τοῦ Μίλωνος ἀνέβαινον εἰς 63,291,648 γρόσια.

Ὁ Καῖσαρ, πρὶν λάβῃ καμμίαν δημόσιον θέσιν, ἐχρεώστει 1,300 τάλαντα ἢ 28,210,000, γρόσια, ἀφοῦ δὲ διωρίσθη στρατηγὸς τῆς Ἱσπανίας, εἶπε πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ῥώμης, ὅτι τοῦ ἔλειπον 226,041,648 γρόσια, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε. Ὅτε πρῶτον ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ῥώμην, κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ ταμεῖον 122,749,648 γρόσια, ἔφερε δὲ εἰς αὐτὸ πρὸς τὰ τέλη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὑπὲρ τὰ 542,500,000 γρόσια· λέγεται ὅτι ἠγόρασε τὴν φιλίαν τοῦ Κουρίωνος διὰ 54,248,776, γρόσια, τὴν δὲ τοῦ Λ. Παύλου διὰ 1,500 τάλαντα ἤτοι περίπου 31,304,000, γρόσια·

Εἰς τὰς Ἴδας [*] τοῦ μαρτίου ὁπότε ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐδολοφονήθη, ἐχρεώστει ὁ Ἀντώνιος 36,166,704 γρόσια τὰ ὁποῖα ἐξεπλήρωσε πρὸ τῶν Καλενδῶν τοῦ ἀπριλίου, κατεσπατάλευσε δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δημόσια χρήματα 631,917,704 γρόσια. Ὁ Ἀπίκιος, ἐδαπάνησεν εἰς τὰς ἀσωτείας του 54,250,000 γρόσια. Ἐξετάσας δὲ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων του, καὶ εὑρὼν ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινεν εἰμὴ ἐν ὑπόλοιπον, 9,051,648 γρόσια ἐφαρμακώθη, νομίσας ὅτι ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἐξήρκει πρὸς διατήρησίν του,

Κατὰ τὸν Πλίνιον ἡ σύγχρονος αὐτοῦ Λολλία Παυλίνα ἐφόρει λίθους πολυτίμους ἀξίας 36,146,704, γροσίων. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐχάρισεν εἰς τὴν Σερβιλίαν μητέρα τοῦ μεγάλου Βρούτου, μαργαρίτην ἀξίζοντα 5,422,704, γρόσια, Ἡ Κλεοπάτρα, μετὰ τοῦ Ἀντωνίου συμποσιάζουσα, κατέπιε μαργαρίτην εἰς ὄξος ἀναλελυμένον ἀξίας, 9,041,648, γρόσια Ὁ δὲ Κλώδιος υἱὸς Αἰσώπου τοῦ τραγῳδοῦ, κατέπιεν ἕνα ἐκτιμώμενον 904,064, γρόσια.

Δι' ἓν δεῖπνον ἐξόδευσεν ὁ Καλιγούλας, 9,041,648, γρόσια· ὁ δ' Ἡλιογάβαλος δι' ἓν ὅμοιον 2,712,416, γρόσια.

Τὸ Ἰχθυοτροφεῖον τοῦ Λουκούλλου, ἐπωλήθη 3,616592, γρόσια. Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου του ἐδαπάνησεν ὁ Κλώδιος 3,281648 γρόσια. Ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκία τοῦ μεγάλου Σκαύρου, ἐπυρπολήθη, καὶ ἡ ζημία του ἐλογαριάσθη 90,416,704, γρόσια. Ἄπειρα πρέπει νὰ ἐξοδεύθησαν διὰ τὸν χρυσοῦν οἶκον τοῦ Νέρωνος, ἐπειδὴ ὁ Ὄθων, διὰ νὰ τελειώσῃ ἓν μέρος αὐτοῦ, ἐδαπάνησε, 45,208,240, γρόσια.

Ἐπιγραφή.

ΓΥΚΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΙΝΟΥΔΕΥΣ

Τὴν ἄνωθι ἐπιγραφὴν ἐπὶ λίθου μετακομισθέντος ἐξ ἀγνώστου περὶ Σμύρνην τόπου εὗρηκα ἔν τινι οἰκίᾳ παρὰ τὸν Μέλητα πρό τινων μηνῶν. Ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων φαίνεται, ὅτι ἐχαράχθη κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, σημαίνουσα κατὰ τὰ συνήθη ἡμῶν μικρότερα γράμματα, Γυκὼ Ἀπολλωνίου Εἰνουδεύς. Ὁ λίθος οὗτος πιθανῶς ἦτον ἐπιτύμβιος. Τὄνομα τῆς κόρης Γυκοῦς εἶναι σπανιώτατον καὶ ἴσως μοναδικὸν εἰς τὴν παλαιὰν Ἑλληνικὴν κυριωνυμίαν. Ἡ γενικὴ τινῶν κυρίων ὀνομάτων λήγουσα εἰς Ο ἀντὶ ΟΥ, ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ παλαιοτάτας.

Τὸ δὲ *Εἰνουδεὺς*, τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα κεῖται ὡς θηλυκὸν προφανῶς, εἶναι ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν λεγομένων παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς ἐθνικῶν ὀνομάτων. Ἐσυμπέρανα λοιπὸν ὅτι τὸ ἐξ οὗ παράγεται τοπικὸν πρέπει νὰ ἦναι Εἴνουδα, τὰ, ἢ, Εἴνουδος, ἡ, ὄνομα συγκείμενον πιθανῶς ἐκ τῶν Ἰωνικῶν λέξεων εἶν καὶ ὁνδὸς, διότι ἴσως ἡ πολίχνη αὕτη τῆς Ἰωνίας, ἄγνωστος μέχρι νῦν, ἔκειτο ἐπί τινος μεγάλης ὁδοῦ καὶ οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης. Ἐπειδὴ δὲ μετά τινας ἡμέρας εὗρηκα καὶ ἀντέγραψα ἐκ τοῦ παρὰ τὸ χωρίον Χαζηλάριον Ὀθωμανικοῦ νεκροταφείου ἄλλην σχεδὸν ὁμόχρονον τῆς ἄνωθι ἐπιγραφὴν δυσανάγνωστον καὶ πιθανῶς ἀνέκδοτον, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ δύω αὗται λέξεις, *ἡ πόλις Εἰνουδέων*, ὁ δὲ λίθος, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, παχύτατος ὢν καὶ οὐ καλὸς δὲν φαίνεται μετακομισθεὶς μακρόθεν ποθὲν, ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις τοῦ τόπου τούτου παρὰ τὴν δίοδον τῶν ὀρέων Σιπύλου καὶ Μαστουσίας, τῶν κλειόντων ἐξ ἀνατολῶν τὴν Σμυρναϊκὴν πεδιάδα, καὶ ὅθεν ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως τὸ πάλαι ἡ μεγάλη ὁδὸς τῆς συγκοινωνίας τῶν Σάρδεων καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τῆς Σμύρνης, ἡ θέσις λέγω, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦναι κατοικημένη τὸ πάλαι· τοῦτο πιστοποιεῖται καὶ ἐκ τῶν ἀνασκαπτομένων τεκμηρίων ἀρχαίας οἰκήσεως κατὰ τὰ βόρρεια τοῦ Χαζηλαρίου, ὡς μ' ἐπληροφόρησαν.

Διὰ ταῦτα, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἄλλο τι βεβαιότερον ἐκ νεωτέρων ποθὲν ἀνακαλύψεων, πιστεύω. ὅτι ἡ παλαιὰ πολίχνη, ἡ κατέχουσα περίπου τὴν θέσιν τοῦ νῦν χωρίου Χαζηλαρίου, ἐλέγετο Εἴνουδα, τὰ, ἢ, Εἴνουδος, ἡ. Προτιμῶ δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ *Περίκλυστα* [Βουνάρβασι], ἄλλο παρακείμενον χωρίον, καὶ Ὕπαιπα [Πυργί], πολίχνην τῆς Λυδίας, κειμένην ὑπὸ τὸ ὄρος Αἶπος ἢ Αἶπυ καὶ Σύνναδα [Ἀφιοὺν καραϊσσάρ], πόλιν τῆς Φρυγίας, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τοπικὰ ὀνόματα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλὰ ὀνόματα τοπικὰ τῆς παλαιᾶς γεωγραφίας κατὰ τὴν μικρασίαν, ἄγνωστα ὡς ἐκ τῶν σωζομένων συγγραφέων, ἀνεκαλύφθησαν ἐξ ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων, ὥστε ἐλπιζόμενον ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέσου ν' ἀνακαλυφθῶσιν ἄλλα πλείονα διὰ χρόνου.

Τὰ Εἴνουδα κατοικοῦνται σήμερον ὑπὸ 80 σχεδὸν οἰκογενειῶν χριστιανῶν καὶ ὡς 15 Ὀθωμανικῶν. Τὸ δὲ θέρος ἐξέρχονται καὶ αὐτοῦ ἐκ Σμύρνης ὀλίγαι οἰκογένειαι διὰ τὸ εὐάερον καὶ τὸ χαρίεν τῆς θέσεως.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἔφθασαν εἰς ἓν πανδοχεῖον δύο νέοι, καὶ ἐζήτησαν γεῦμα, ὁ πανδοχεὺς δὲ μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν, ἔφερε καὶ αὐγὰ βρασμένα· ὁ νεώτερος. ἀνοίξας ἓν τῶν αὐγῶν εὗρεν ὀρνιθόπουλον

(*) Οἱ Ῥωμαῖοι διεμέριζον τὸν μῆνα εἰς τρεῖς δεκάδας, καλάνδας, Νόνας, καὶ Ἴδας.

καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν ἄλλον, ὅστις τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τὸ καταπίῃ, πρὶν μαθῇ αὐτὸ ὁ πανδοχεύς, καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ πληρώσῃ δεκαπλοῦν τὸ γεῦμα· ὅθεν ὁ νέος ἀμέσως τὸ κατέπιε μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν. Ἀφοῦ δ' ἐγευμάτισαν καὶ ἐζήτησαν τὸν λογαριασμὸν, λέγει ὁ πρεσβύτερος τοῦ νεωτέρου "πλήρωσε καὶ δ' ἐμὲ, ἄλλως θέλω φανερώσειν εἰς τὸν πανδοχέα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὀρνιθοπούλου,, ὅθεν φοβηθεὶς ὁ νέος ἐπλήρωσε καὶ διὰ τοὺς δύο, διὰ νὰ μὴν πληρώσῃ τὸ δεκαπλοῦν.

Ὁ ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ὁ ΓΕΡΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣ.

Καθήμενος ὁ Ἀβραὰμ κατὰ τὸ σύνηθες αὐτοῦ ἔξωθεν τῆς σκηνῆς του περιμένων ξένον τινὰ διαβάτην, ἰδὲ πλησιάζοντα γέροντα ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ στηριζόμενον· ὑποδεχθεὶς δ' αὐτὸν φιλοφρόνως, καὶ νίψας τοὺς πόδας αὐτοῦ, τοῦ ἡτοίμασε δεῖπνον· παρατηρήσας δὲ τὸν γέροντα, ὅτι οὔτε πρὸ τοῦ δείπνου, οὔτε μετὰ δὲν ἔκαμε οὐδεμίαν προσευχὴν· ἠρώτησεν αὐτὸν, διατὶ δὲν ἐπροσκύνει τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ γέρων ἀπεκρίθη ὅτι ἐπροσκύνει τὸ πῦρ μόνον, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον Θεόν. Παροργισθεὶς δὲ ὁ Ἀβραὰμ διὰ τοῦτο ἐδίωξεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξέθεσεν, ἀπροφύλακτον εἰς τὰ δεινὰ καὶ κινδύνους τῆς νυκτὸς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν δὲ τοῦ Γέροντος, ἐκραξεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραὰμ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν ξενισθέντα γέροντα, ὁ δὲ, ἀπεκρίθη, ἐδίωξα αὐτὸν, διότι δὲν ἐπροσκύνησε ΣΕ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε, ἐγὼ τὸν ὑπέφερον ἑκατὸν ἤδη ἔτη, λατρεύοντα τὸ πῦρ καὶ ὄχι ἐμὲ, οὐ δὲ οὔτε μίαν νύκτα δὲν ὑπέφερες αὐτὸν, ἐνῶ οὐδὲ σὲ ἐνόχλησε;

Ἐκ τούτου λοιπὸν θεωροῦμεν, ὅτι, ὁ Θεὸς θέλει, νὰ περιποιούμεθα νὰ βοηθῶμεν καὶ ν' ἀγαπῶμεν, ὅλους ἐξ ἴσου τοὺς ἀνθρώπους, ἄνευ θρησκευτικῆς διακρίσεως.

ΤΑ ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ.

Τὰ Ῥωσσικὰ παράσημα εἶναι τριῶν εἰδῶν.

Α. Παράσημα αὐλικὰ, (de Cour).

Β'. Παράσημα ἀξίας [de Mérite].

Γ'. Παράσημα Ἐκκλησιαστικά.

Τὰ αὐλικὰ παράσημα εἶναι κατὰ βαθμολογίαν τὰ ἑξῆς. α'. Τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, ἀποδιδόμενον εἰς Ἡγεμόνας καὶ πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πέτρου, τὴν 11, Δεκεμβρίου 1698. β'. Τὸ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν 25 Νοεμβρίου 1714 πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του Ἄννης, διδεται δὲ μόνον εἰς γυναῖκας. γ'. Τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Νέβσκυ, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πέτρου κατὰ τὸ 1722. εἰς μνήμην τοῦ πρίγιπος Νόβγοροδ καὶ τῆς νίκης αὐτοῦ κατὰ τῶν Σουηδῶν παρὰ τῷ ποταμῷ Νήβα καὶ διανεμηθὲν πρῶτον ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της· δίδεται δὲ εἰς πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας, δ'. Τὸ τῆς Ἁγίας Ἄννης, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ δουκὸς Κὰρόλου Φρεδερίκου τοῦ Χολσταϊν-Γοτὸρπ (πατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Πέτρου τοῦ γ'.) κατὰ τὴν 14 Φευρουαρίου 1735 εἰς τιμὴν τῆς συζύγου του Ἄννης, θυγατρὸς τοῦ μεγάλου Πέτρου. Τὸ παράσημον τοῦτο ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Παύλου Α. κατὰ τὸ 1796 παράσημον ῥωσσικὸν, ἀπονέμεται δὲ εἰς Κυρίας.

Τὰ παράσημα τῆς ἀξίας εἶναι α'. τὸ τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Β' τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1782, συστηθὲν, διδόμενον εἰς ἔχοντας ἐκδουλεύσεις, στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους. β'. τὸ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, συστηθὲν ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Β' κατὰ τὸ 1763, ἀπονέμεται δὲ εἰς ἐξόχους στρατηγοὺς,, καὶ ἄλλους σχιωματικούς.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν παράσημον, εἶναι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ὁποίου προστάτης [Protecteur] εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ· δίδεται μόνον εἰς Ἐκκλησιαστικούς.

Ἐκτὸς τῶν κυρίως Ῥωσσικῶν τούτων παρασήμων ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἑξῆς. παράσημα τοῦ θρόνου τῆς Πολωνίας.

Α. Τὸ τοῦ Στανισλάου Πονιατόφσκη, συστηθὲν τὴν 7 Μαΐου 1765 μετὰ τοῦ ὁποίου εἶναι συνδεδεμένον ἀναποσπάστως τὸ τάγμα τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑ. Βλανόδου κατὰ τὸ 1325.

Β'. Τὸ στρατιωτικὸν παράσημον τοῦ Βασιλέως Ποτνιατόφσης, συστηθὲν τὸν Μαΐον 1791.

Ὡς τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσεχε νὰ ποτίζῃς,
Ἀλλὰ ποτὲ μὲ πλήσμονὴν νὰ μὴ καταποντίζῃς.
Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον ὅσα ἀποθηκεύει,
Ἀλλ' ὅσα εὐκολότερον ὁ στόμαχος χωνεύει.

Τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν συντηρεῖ μὲν ἡ τροφὴ,
Κατατρέχει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίως ἡ τρυφή.

Ἔχων τοὺς πόδας σου θερμοὺς, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν,
Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφρὰν, ἰατροῦ δὲν ἔχεις χρείαν.

Αἱ ἀπορίαι γίνονται διὰ τῆς ἀργίας,
Αἱ κακουργίαι δ' ἔπειτα διὰ τῆς ἀπορίας.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Εἰκόνος τινὸς τοῦ Κοραῆ.

Ἑλλὰς τὴν σὴν εἰκόνα, ἀθάνατον ὁρᾶν βουλομένη,
Σοῦ μὴ διδόντος, χερσὶν Ἕλληνος ζωγράφου ὑφήρπασε.

Ἄγγελος τις περιηγητὴς, ὡς λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες, ἀνεκάλυψε νεωστὶ τὸν τάφον τοῦ Ἡφαιστίωνος, ὑπασπιστοῦ καὶ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐν Ἐκβατάνοις (Ἱμαδὰν) τῆς Μηδίας, ὅπου ἀπέθανε καὶ ἐνταφιάσθη λαμπρῶς κατὰ τοὺς ἱστορικούς.

ΠΕΡΙ ΣΦΥΓΜΟΥ.

Σφυγμὸν λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν, εἰμὴ τὴν κίνησιν, ἢ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός μας, ἐξικνεῖται δὲ εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς· ὅθεν ὁσάκις συσταλθῇ ἡ καρδία καὶ κτυπήσῃ πέμψασα αἷμα, πρὸς τὰς ἀρτηρίας καὶ διάφορα ἄλλα αἱματοφόρα τοῦ σώματος ἀγγεῖα, τοσάκις καὶ ὁ σφυγμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὀγκόνεται καὶ κτυπᾶ.

Ὁ Σφυγμὸς δὲν φυλάττει πάντοτε τὴν αὐτὴν κίνησίν του, ἀλλὰ συμμορφοῦται μὲ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ σώματος. Τοῦ ὑγιοῦς καὶ τελείου ἀνδρὸς ὁ σφυγμὸς, εἰς ἓν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας κάμνει ἑβδομήκοντα δύο κτύπους, τῶν δὲ παιδίων ἐπέκεινα. Ὅταν τὸ σῶμα ἤτε ἡ ψυχὴ πάσχουσι, ὁ σφυγμὸς χάνει τὴν τακτικὴν κίνησίν του. ὥστε ἀπὸ τὰς διαφόρους κινήσεις αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ προμαντεύσωμεν καὶ τὸ πάθος.

Ὁ σφυγμὸς ὅστις εἰς ἓν πρῶτον τῆς ὥρας λεπτὸν κάμει κινήσεις περισσοτέρας τῶν ἑβδομήκοντα δύο, δηλοδὴ φθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐννενήκοντα ἢ ἑκατὸν, φανερόνει στενοχωρίαν τῆς καρδίας, ταραχὴν δὲ τοῦ αἵματος, καὶ ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς. Τουναντίον δὲ ἂν ὁ σφυγμὸς κάμῃ ὀλιγωτέρους τῶν ἑβδομήκοντα δύο κτύπων, ἑξήκοντα ἕως τεσσαράκοντα, δηλοῖ ἀδυναμίαν καὶ μεγάλην ἀτονίαν, ἐὰν δὲ ὀλιγώτερον προμηνύει τὸν θάνατον. Τοιοῦτοι σφιγμοὶ συμβαίνουσι εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας καὶ τὴν μετεβολὴν πάθους τινός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ.

Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι συνελθόντες εἰς κοινωνίας, ἐγνώρισαν τὴν ὕπαρξιν ὄντων τινῶν ὑπερεχόντων κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ κακοποιήσωσιν ἢ νὰ εὐεργετήσωσιν αὐτοὺς, ἠναγκάσθησαν διὰ διαφόρων σημείων ἢ τρόπων νὰ δεξιώσι πρὸς αὐτὰ σέβας ὑπακοὴν καὶ ὑπόκλισιν, προσφέροντες διαφόρους θυσίας, δεήσεις, καὶ εὐχὰς, ὑποθέτοντες ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἤθελον ἐξιλεώσει τὴν κατ' αὐτῶν ὀργήν των. Τὰ εἴδη λοιπὸν τῶν σημείων καὶ τρόπων διὰ τῶν ὁποίων, τὰ διάφορα ἔθνη δεικνύουν τὰ περὶ τῶν ὄντων τούτων αἰσθήματά των, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως καὶ λατρείας, τὸ προσδιορίζον τὰς διαφόρους τῶν ἐθνῶν θρησκείας, περὶ τῶν ὁποίων θέλομεν ὁμιλήσειν, ἀναφέροντες τὸν τρόπον μιᾶς ἑκάστης· διαιροῦνται αὐταὶ εἰς δύο κλάσεις καὶ μ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν μεγίστην εἰς αὐτὰς διαφορὰν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην θέλομεν ἀναφέρει τὰ θρησκευτικὰ ἐκεῖνα συστήματα τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦσι τὴν ὕπαρξιν τοῦ μόνου καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὰ στηριζόμενα εἰς τὴν ἰδέαν ἑνὸς μόνου Θεοῦ δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου τῶν ἁπάντων.

Μεγίστη εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν θρησκευτικῶν ἐκείνων συστημάτων τῆς πρώτης κλάσεως, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ ἀμάθειαν τῶν ἀπολιτίστων καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πλανομένων Ἐθνῶν.

Τὰ κυριώτερα τῶν συστημάτων, τούτων εἶναι ὁ Φετισσισμὸς, καὶ ὁ Σαβαϊσμὸς, εἰς τὰ ὁποῖα συστήματα εἶναι προσυλομένα μέ τινας ἐξαιρέσεις ὅλα τὰ ἄγρια καὶ βάρβαρα τῆς γῆς ἔθνη.

Ὁ Φετισσισμὸς εἶναι λατρεία τοῦ Φετίσσου· τὸ ὄνομα τοῦτο μετεχειρίζονται οἱ μαῦροι τῶν δυτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ φανερόνωσι τὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὁποῖα τοὺς ἠνάγκασεν ὁ φόβος ἢ εὐγνωμοσύνη, ἢ ἄλλο τι ἰδιαίτερον αἴσθημα, νὰ προσφέρωσιν εἶδος θρησκευτικῆς λατρείας· ὄντα λατρείας ἀξία εἰς αὐτοὺς εἶναι, ὅλα τὰ πέριξ αὐτῶν στοιχεῖα, ποταμοὶ, δένδρα, πῦρ· ὅλη σχεδὸν ἡ φύσις, καὶ συντόμως πᾶν ὅτι παρατηροῦν οἱ ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαίμονες ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἔχον ἀκαταλήπτους εἰς αὐτοὺς φαινομένας, εὐεργετικὰς ἢ φθοροποιὰς ἰδιότητας· εἰς τὸ κτηνῶδες καὶ πλῆρες ἀφρονεστάτης δεισιδαιμονίας τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, εἶναι προσιλυμένοι, οἱ ἄγριοι τῆς Νοτίου στερεᾶς (Νέας Ὁλλανδίας) καὶ Τασμανίας, καὶ οἱ ὀλιγώτερον ἀπ' αὐτοὺς βάρβαροι λαοὶ τῆς Πολυνησίας καὶ πολλῶν ἄλλων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας· ἔχει δὲ πολλοτάτους βαθμοὺς καὶ ἔθιμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, καὶ αἱ ἀνθρωποθυσίαι, καὶ πλῆθος ἄλλων ἀπανθρώπων ἐθίμων τὰ ὁποῖα προξενοῦν φρίκην. Πολλαὶ τῶν δεισιδαιμόνων τούτων φυλαὶ ἔχουν ἱερεῖς, μᾶλλον δὲ ἱεροσκόπους ἢ μάγους, οἵτινες ὀνομάζονται Γριότοι, καὶ Σιαμανοί.

Ὁ Σαβαϊσμὸς ἐπέχει βαθμὸν ὑψηλότερον τοῦ Φετισσισμοῦ, καθότι, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ σέβονται, τὰ οὐράνια σώματα τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, καὶ τοὺς Ἀστέρας· οἱ μὲν ὅλα, οἱ δὲ μέρος αὐτῶν. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, συνεμίχθη μὲ ὅλας τὰς θρησκείας, καὶ δὲν διεσώθη καθαρὸν καὶ ἄμικτον παρὰ μόνον εἰς ἀπομακρυσμένας φυλὰς τινῶν ἐθνῶν. Τὸ ὄνομα Σαβαϊσμὸς ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Σαβαίους ἢ Σαβιηνοὺς ἀρχαῖον τῆς Ἀραβίας ἔθνος.

Αὐταὶ εἶναι αἱ θρησκείαι τῆς πρώτης κλάσεως, διαιρούμεναι καὶ ὑποδιαιρούμεναι, εἰς διάφορα καὶ ἄπειρα δεισιδαίμονα ἔθιμα· θέλομεν δὲ ἀκολούθως ὁμιλήσει, καὶ περὶ τῶν τῆς δευτέρας κλάσεως θρησκειῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τινὲς γέμουσαι παραλογισμῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν. Διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἰδέαν τινὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ὀπαδῶν ἑκάστης θρησκείας καταχωροῦμεν τὸν ἀκόλουθον πίνακα εἰς τὸν ὁποῖον φαίνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν ἑκάστης θρησκείας, περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ἀναφέρει.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Τὴν ἀπαρίθμησιν ταύτην ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν Γεωγράφον Κούμα Βάλβην.

Χριστιανοί.	Ἡ Λατινικὴ καὶ Δυτικὴ Ἐκκλησία	139,000,000·
	Ἡ Ἀνατολικὴ καὶ Ὀρθόδοξος μετὰ τῶν κλάδων αὐτῆς .	62,000,000.
	Ἡ Προτεσταντικὴ μετὰ τῶν ἀντιδιαιρουμένων μερῶν της	59,000,000
	Τὸ ὅλον ἄθροισμα	260,000,000.

Μετόθεσις τοῦ ἀθροίσματος	260,000,000.
Ἰουδαῖοι	4,000,000.
Μωαμεθανοὶ μετὰ τῶν κλάδων των . .	96,000,000.
Βραχμάνες	60,000,000.
Βουδδαϊσταὶ μὲ ὅλους τοὺς κλάδους των	170,000,000.
Ὁμολογηταὶ τῆς θρησκείας τοῦ Κομφυκίου τοῦ Σίντου τῆς λατρείας τῶν Πνευμάτων, τῆς θρησκείας τοῦ Σίχς, τοῦ Μαγισμοῦ κτλ. καὶ τοῦ Φετισχισμοῦ . .	147,000,000.
Κεφάλαιον τῶν ὁμολογητῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν	737,000,000.

Προσθέτομεν δὲ καὶ τὸν ἑρεξῆς συγκριτικὸν πίνακα τῶν ἐνδοξοτέρων γεωγράφων· Μαλτεβροῦν, Γαβεργίου, Πιγκερτῶνος καὶ Ἀσσέλου, ἀρχαιοτέρων τοῦ Κυρίου Βάλβη εἰς τὸν ὁποῖον πίνακα παρατηρεῖ τις μεγίστην διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν ἀπαρίθμησιν ἑκάστου.

	Μαλτεβροῦν.	*Γαβέργιος.*	*Πιγκέρτων.*	*Ἀσσέλος.*	*Βάλβης.*
Χριστιανοὶ μὲ ὅλους τοὺς κλάδους των.	208,000,000	236,000,000	235,000,000	252,000,000	260,000,000
Ἰουδαῖοι.	5,000,000	5,000,000	5,000,000	3,930,000	4,000,000
Ὀθωμανοί.	110,000,000	120,000,000	120,000,000	120,105,000	96,000,000
Βραγμάνες.	60,000,000	60,000,000	60,000,000	111,353,000	60,000,000
Βουδδαϊσταὶ μὲ ὅλους τοὺς κλάδους των.	150,000,000	150,000,000	180,000,000	315,977,000	170,000,000
Ὅλαι αἱ λοιπαὶ θρησκεῖαι.	100,000,000	115,000,000	100,000,000	134,490,000	147,000,000
Ὁλικὸν κεφάλαιον.	653,000,000	686,000,000	700,000,000	938,421,000	737,000,000

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ.

Ὅσα εἴδη τροφῆς χωνεύουσιν εὐκόλως, εἶναι καὶ ὠφελιμώτερα. Τὰ παχέα φαγητὰ καὶ ἐλαιώδη, τρέφουσι μὲν τὸν ἄνθρωπον, δυσκόλως ὅμως χωνεύουσιν. Ὅσα φαγητὰ ἔχουσι γεῦσιν γλυκεῖαν καὶ νόστιμον, αὐτὰ εἶναι καὶ εὔπεπτα καὶ θρεπτικὰ, παρὰ τὰ ἔχοντα, δριμεῖαν καὶ ἀρωματικήν. Τὰ ἁπλᾶ φαγητὰ δὲν δίδουσι πολλὴν τροφὴν τοῦ σώματος, τὸ φυλάττουσιν ὅμως ὑγιές. Τὰ πολὺ ζεστὰ βλάπτουσι, ἐπειδὴ χαυνόνουσι τὸν στόμαχον. Ὅσα φαγητὰ τρέφουσιν ὀλίγον τὸ σῶμα, χωνεύουσι γρήγορα, καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ὁ νωπὸς ἄρτος εἶναι βλαβερὸς διότι εὐκόλως καταπινόμενος δὲν μασσᾶται ὅσον πρέπει, ἐκτείνεται δὲ εἰς τὸν στόμαχον καὶ ἀποῤῥοφᾶ τὰ ἐν αὐτῷ ὑγρὰ· ἐπομένως τὸ ὄργανον τοῦτο μεθ' ὑπερβολῆς διατεινόμενον ὄχι μόνον πάσχει, ἀλλὰ καὶ θλίβον τὰ πλησίον αὐτοῦ αἱματοφόρα ἀγγεῖα, ἐμποδίζει τὴν γενικὴν τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν. Τὰ χόρτα εἶναι τὰ πλέον εὐκολοχώνευτα τῶν φαγητῶν, καὶ κάμνουσιν αἷμα λεπτὸν καὶ καθαρόν. Ἀπ' ὅλα τὰ κρέατα τῶν ζώων, τὸ κάλλιστον εἶναι τοῦ μικροῦ βοὸς [Μοσχαρίου], ὁ ζωμὸς ὅμως τῶν παλαιῶν εἶναι θρεπτικότατος καὶ δυναμωτικός.

Φιλόσοφος ἐμβῆκεν εἰς πορθμεῖον νὰ περάσῃ ποταμόν τινα. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ πλοὸς ἠρώτησε τὸν πορθμέα ἐὰν ἐγνώριζεν ἀριθμητικήν! « Ὄχι κύριε, πρώτην φορὰν σήμερον ἀκούω τὸ ὄνομά της. » « Μὲ κακοφαίνεται πολὺ, » ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος, « διότι ἐχάθη ἓν τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου. » Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἠρώτησε πάλιν τὸν πορθμέα. « Γνωρίζεις τίποτε περὶ τῶν μαθηματικῶν ; Ὁ πορθμεὺς μειδιάσας, ἐπανέλαβεν τὸ, « ὄχι. » Αἴ λοιπὸν, » εἶπεν ὁ φιλόσοφος, « ἐχάθη καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου. » Καὶ τρίτη ἐρώτησις προετάθη εἰς τὸν πορθμέα, ἔμαθες ποτὲ ἀστρονομίαν; ὄχι, ὄχι, κύριε· οὔτε τὸ ὄνομα ἤκουσα ποτὲ ἀρχήτερα. » Φίλε μου, λοιπὸν καὶ ἄλλο τεταρτημόριον τῆς ζωῆς σου ἐχάθη. » Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ πορθμεῖον ἐκτύπησεν εἴς τινα βράχον, καὶ κατεποντίζετο· ὁ πορθμεὺς, ἀναπηδήσας, ἔκβαλε τὸ φόρεμά του, καὶ μετὰ προθυμίας πολλῆς ἠρώτησε τὸν φιλόσοφον. « Κύριε, γλωρίζεις νὰ κολυμβᾷς; » ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος. « Αἴ λοιπὸν φίλε μου, » εἶπεν ὁ πορθμεύς. « ἐχάθη ὄχι τὸ τεταρτιμόριον, ἀλλ' ὅλη σου ἡ ζωὴ, ἐπειδὴ τὸ πορθμεῖον καταποντίζεται. »

Πῶς κολλοῦσι τὰ σπασμένα Φαρφουρία.

Ἀπὸ τοὺς Κινέζους ἔμαθον οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ κατασκευάζωσι μίαν κόλλαν, μὲ τὴν ὁποίαν κολλοῦσι ἐξαίρετα τὰ φαρφουριὰ καὶ παρόμοια σκεύη, ὅταν δὲν συντρίβωνται ὅλως διόλου. Βράζουσι εἰς καθαρὸν νερὸν λευκὸν ὑαλίον πέντε ἕως ἓξ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ κοπανίζουσι ἔπειτα καὶ τὸ κοσκινίζουσι μὲ πυκνότατον κόσκινον· ἀνακατόνουσι μετὰ ταῦτα τὴν λεπτὴν κόνιν μὲ λευκὸν τοῦ αὐγοῦ καὶ τρίβουσι τὸ μίγμα εἰς μάρμαρον ἕως ὅ του ἡ ἀλειφὴ νὰ γείνῃ λεπτοτάτη. Μὲ αὐτὴν ἀλείφουσι τὸ σκεῦος καὶ τὸ συναρμόζουσι. Ἡ κόλλα αὐτὴ εἶναι τόσον στερεὰ, ὥστε τὰ συναφθέντα μέρη δὲν ξεκολοῦσι καὶ ἂν ξανασπάσῃ τὸ σκεῦος.